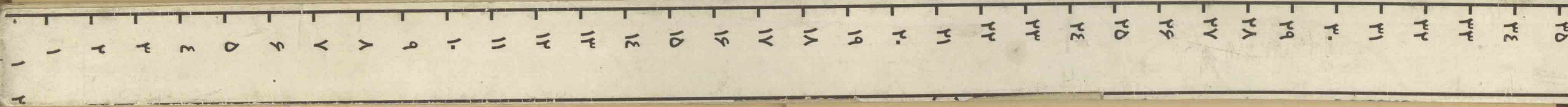

233.12

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50

۲۳۳۷۷۴

فبَارِكْ لِلَّهِ اسْمًا لِحَقِّهِ

المتممة لتذكرة آوان فخره وبنیان تزهت عنوان کتاب فیض انتساب
خزینة اندرز گنجینه پند خواص و عوام را تافع و سود مند بهار جاودان المومنین

بُوسْتَانِ سَمَرِی

من تصنیف شریف گل سرسب گستان سخن زمین آسمان سخن موجد عجاز طرز
اجلۃ الشعراء حضرت شیخ الشیوخ سعیدی شیرازی طاب ثوابه و اولادہ

در مطبع منشور کاشور واقع کانپور بزرگ شام تا سیزدهم طبع منوشا کور

۲۳۳۷۷۶

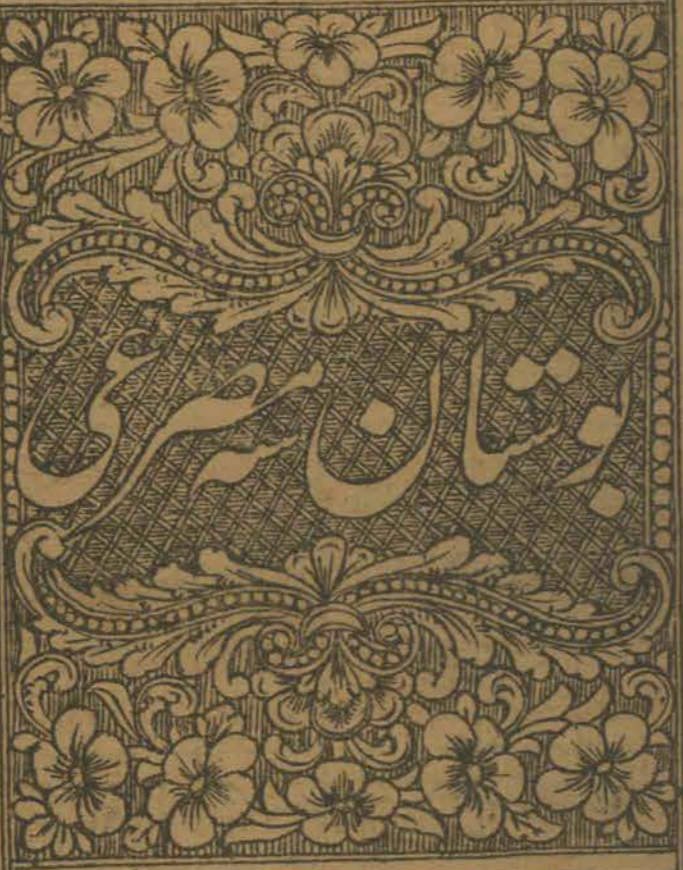

اطلا ع۔ اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ مسلسل جاری ہو رہا ہے اور شائقین کو فہرست مطول سے جو کتب
موجود اور درخواست کرنے سے مل سکتی ہے اور معلوم ہو سکتا ہے کہ قیمت اس سال میں نہایت ارزان مقرر ہوئی
ہم صرف اخلاق و موعظت و تصوف کی کتابیں فارسی و کتب زبان فارسی درس مبتدیان و منقشات وغیرہ و کتب انشاء
آرود و تجارب مفیدہ درس وغیرہ کی کچھ کتابیں ذیل میں درج کرتے ہیں ناظرین ملاحظہ فرمائیں۔

اخلاق و موعظت و تصوف کی کتابیں فارسی

گلستان شتر۔ شیخ سعدی شیرازی رحمۃ اللہ علیہ	ایضاً۔ کاغذ رنگین و عمدہ۔
ایضاً۔ ستوسلم۔	ایضاً۔ چوبتم کاغذ سفید و لاتی عمدہ۔
ایضاً۔ کاغذ خالی۔	ایضاً۔ پرتلم و افع و خوشخط۔
ایضاً۔ فرہنگ گلستان تصنیف مولوی عبداللہ مولوی	ایضاً۔ شرح گلستان ترجمہ لفظ بلفظ ہوا ہے
ایضاً۔ شرح گلستان مصنف مولوی اکرم لسانی۔	ریاض ریاض رضوان۔ شرح گلستان انمولوی ریاض علی
گلستان حکیم فانی۔ بجا گلستان حمدی قابل دید ہو	مثنوی شاہ اشرف۔ از شاہ ابو علی قلندر عارفانہ
مضمون ہے۔	مثنوی مثنوی۔ مولوی روم چارہ ہرچہ و قمر مثنوی
اخلاق محسنی۔ تصنیف ملا حسین باغظ۔	شرح مثنوی بحر العلوم۔ طبع جدید از تصنیفات
حضرت مولانا عبد العلی بحر العلوم مرحوم پر شرح حاصل	المثنوی ہے۔
مستقبل اسلام۔	

صنائع و مکاتیب فضائل و زما نسنو
بہ عین عین ن و ل ق مین ن

نامہ نثر نوک و نواہ کا مزہ بہ طبع شد
در طبع می مثنوی کسور مع ن پیرین طبع شد

۲
فہرست کتاب بوستان

ح کی شست زون ح حکایت کند گہمی آبرو آید گ دلاور	ح کی شست زون ح حکایت کند گہمی آبرو آید گ دلاور
ح بچہ پیکار ح چو خوش گفت گ دوشن بزرگ گویم بزرگ	ح بچہ پیکار ح چو خوش گفت گ دوشن بزرگ گویم بزرگ
ح میان و بخت ح شمشیر گ گرت خویش	ح میان و بخت ح شمشیر گ گرت خویش
ح ایب در عیان سخن ۲۲ حکایت و حکایت و گفتار عیسی	ح ایب در عیان سخن ۲۲ حکایت و حکایت و گفتار عیسی
ح پدر مردہ کے دین ح ششدم کہ گہ بر سر بندہ	ح پدر مردہ کے دین ح ششدم کہ گہ بر سر بندہ
ح زبانت کے ح یکے نوت م جزت چو چنار	ح زبانت کے ح یکے نوت م جزت چو چنار
ح بزادید ح ششدم ح بسترنگ ح یکے راکم	ح بزادید ح ششدم ح بسترنگ ح یکے راکم
ح کی در بیان ح نایب ح کی سیرت گ بخشش	ح کی در بیان ح نایب ح کی سیرت گ بخشش
ح برہ رو یکے ح کی روئے ح ششدم کہ ح ششدم در	ح برہ رو یکے ح کی روئے ح ششدم کہ ح ششدم در
ح مذہم گفت ح ششدم کہ ح زنگاہ ح کی راغزی	ح مذہم گفت ح ششدم کہ ح زنگاہ ح کی راغزی
ح ششدم کہ ح اکا کلمہ گ ح کی ایسے ح زنج کلکازہ	ح ششدم کہ ح اکا کلمہ گ ح کی ایسے ح زنج کلکازہ
ح یکے زہو ح جوانے ح کے دیر	ح یکے زہو ح جوانے ح کے دیر
ح کیفیت و باب گ ششدم کہ گ چو خوش گفت بہرام	ح کیفیت و باب گ ششدم کہ گ چو خوش گفت بہرام
ح و عشق حکایت و گفتار و مثل	ح و عشق حکایت و گفتار و مثل

ح ششدم ح کے شکلی ح گد آنے	ح ششدم ح کے شکلی ح گد آنے
ح کی ششدم ح کی ششدم ح ششدم ح ششدم ح ششدم ح ششدم	ح کی ششدم ح کی ششدم ح ششدم ح ششدم ح ششدم ح ششدم
ح یکے خوب کردار ح چسین یاد دارم	ح یکے خوب کردار ح چسین یاد دارم
ح ایکے و ح شکایت ح یکم روز ح بیسے	ح ایکے و ح شکایت ح یکم روز ح بیسے
ح یکے بخت ح میان دو ح مجنون ح کی خردہ	ح یکے بخت ح میان دو ح مجنون ح کی خردہ
ح قصار گ ر غفل ح دین ہی ح گرویدہ	ح قصار گ ر غفل ح دین ہی ح گرویدہ
ح شکایت ح بفرے ح کی راجون گ اگر مردہ	ح شکایت ح بفرے ح کی راجون گ اگر مردہ
ح شکر ب ح گئی گفت عا بلد شیخ و پڑاوشی یاد دارم	ح شکر ب ح گئی گفت عا بلد شیخ و پڑاوشی یاد دارم
ح ایکے طراو ح جوانی خرد ح ششدم کہ گ زعفرور	ح ایکے طراو ح جوانی خرد ح ششدم کہ گ زعفرور
ح ششدم ح ششدم ح یکے ح شکر خندہ	ح ششدم ح ششدم ح یکے ح شکر خندہ
ح ششدم کہ ح شکستہ پای ح برکے ح کے راہ	ح ششدم کہ ح شکستہ پای ح برکے ح کے راہ
ح طبع برد ح ملک شام ح کی دینوم ح چو چنار	ح طبع برد ح ملک شام ح کی دینوم ح چو چنار
ح زہو برد ح گروہے ح عزیزے ح یکے را	ح زہو برد ح گروہے ح عزیزے ح یکے را
ح چو خوش گفت ح ششدم کہ ح ششدم کہ ح ششدم	ح چو خوش گفت ح ششدم کہ ح ششدم کہ ح ششدم

باب ۱۹ حکایت و گفتار
ح ایکے طراو ح جوانی خرد ح ششدم کہ گ زعفرور
ح ششدم ح ششدم ح یکے ح شکر خندہ
ح ششدم کہ ح شکستہ پای ح برکے ح کے راہ
ح طبع برد ح ملک شام ح کی دینوم ح چو چنار
ح زہو برد ح گروہے ح عزیزے ح یکے را
ح چو خوش گفت ح ششدم کہ ح ششدم کہ ح ششدم

ح قصه دار	ح شبنم که	م در کس	ح بنین
ح یک پیش	ح پد اندر	ح زمان کرد	ح گشت
ح مژده لقا	ح گشت	ح شبنم که	ح بظنه
ح طریقت	ح خوش	ح کس را	ح شبنم که
ح یک گشت	ح فریدون	ح زین خوب	ح جوانی
ح پسر چون	ح شبنم که	ح فرات کند	ح درین شهر
ح کز دست	ح یکی منور	ح اگر در جهان	
ح خلاصه بصر	ح جوانی	ح هنرمند	
ح بابت در مشقه	ح حکایت	ح گفتار	
ح جوانی	ح بنین	ح خبر زمانی	ح شبنم که
ح یک گوش	ح نه اندکی	ح شبنم که	ح یک کس
ح برهنه	ح یک کرد	ح زرد با	ح حقیقت
ح شربت	ح شربت	ح سینه دیدم	ح از حاج
ح بابت در توبه	ح حکایت	ح گفتار	ح عظمت

ح شی در جوا	ح کس را	ح جوان	ح شبنم که
ح قصه	ح فرد و	ح یک	ح پارسا
ح شی خفته	ح سوخته	ح زخمی	ح یک
ح کی مال مردم	ح گل آلود	ح شبنم که	ح یک غلام
ح یک شفق	ح زین	ح پلییدی	
ح غریب آدم	ح کی با	ح بستان	
ح بابت در شایعات	ح حکایت		
ح خمی بلرز	ح سیه چرده	ح چرخ	
ح منی در بروی	ح از جهان	ح شبنم که	ح سینه
تمت			
رموز فهرست			
ح حکایت	ح نصیحت	ح گفتار	ح قول
ح مثل	ح موعظت		

بنام چنانچه از جان نرسین
 خوار و بند خشنده و دستگیر
 غریبی که هرگز در دست سرافقت
 سر بادشاهان گردن نشسته
 نه گردنکش از یک سر و نه توبه
 در خشم گیرد و بگرد از پشت
 اگر باید ز جنگ جوید که
 و گرنه پیش رهنی نباشد ز خویش
 و گرنه بد چایکت سیاید بجا

حکیم سخن بر زبان آفرین
 کریم خطا بخش بود کوشش
 بهر در که شد به عزت نشسته
 بدرگاه او بر زمین بیچار
 نه غنچه آفتابان را بر ایند چو
 چو باز آمدی با برادر تو
 پدر بیگمان خشم گیرد و بے
 چو بیگانه گشتی بر اندیش
 غریزش نزار تو خسته و نزار

و در زلفان نماند شفق
 و در کف زلف از روی شکر
 و در کف زلف از روی شکر
 و در کف زلف از روی شکر

بوستان
 این کتاب را در بوستان
 در شهر اصفهان
 در روز جمعه
 در ماه رجب
 در سال ۱۰۰۰
 در شهر اصفهان
 در روز جمعه
 در ماه رجب
 در سال ۱۰۰۰

بجز این کتاب
 در شهر اصفهان
 در روز جمعه
 در ماه رجب
 در سال ۱۰۰۰

بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت

بمانند که و بسان هم و کم عزازیل گوید نصیبی بر کم بزرگان نهادند زگی ز سر تضرع کنان آید محبت مجیب باسر زان گفته لطفش خبیر حد و بند و توان زود محبت نه حرف و جای گشت کس بکلیک تصاور در رسم نقشند روان کرده و ستر گیتی بر کوب فرو گوشت برداشش شیخ کوه که دوست بر آید صوره نگری گل نعل در شاخ فیروزه رنگ ز صلب آورد قطعه در شک وزین صورت سر و لاکند که سید و پیمان نبردش کمیت و گر چند سید است و پایند زور که در آید جز او کردن ز نیست است	بتمه در گشت شمع حکم و کرد در هر یک صلاهی کرم بدرگاه لطف و بر گیش بر و با مذکاب زار است قریب باجوال نابوده علمش بصیر بقدرت که کله را لا و شب بستغنی او طاعتش تبت کس قدیسی نگو کارشکی سید بشرق معرب مر آفتاب ز زمین از تپ لرزه آمد ستوه و بزلفه را صورتی چون بری بهد لعل و فیروزه در صلب تک ز آرا فکند قطره سوسه کم از آن قطره لوبوی لاکند بر و علم یک ذره پوشیده است بمستاکن روزی مار و دو بامرش وجود از عدم نقش است
---	---

بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت

بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت

اگر طالع کسب و کسب آمل در آید مستول کسب بمگر بوی از عشق سنت کند بباید طلب ره بد انجامیاری ببروی یقین برده آخیال و گر مرکب عقل ایوبی نیست دورین بجز مرد و داعی زلفت کسانیکه زمین راه برشته اند خلاف میبهر گیس ره گزید ببشنند از معدی که آه صفا	بمست آید باز آمدن بی کنی صغالی بدین حال کسب کند طلبکار عهد است کسب کند وز اینجا ببال محبت پری نماند سب پرده و الاجلال ببانش بگرد و محبت که است که ان شد که در نیالی آخی زلفت ببشنند و بسیار گشتند انفر که مرکب منزل خود چهر رسید توان زلفت خرب و بصلطه
--	---

بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت
بازار و بازاران کسب و تجارت

چو که گرو دای صد فرزند
که باشند شتی گدایان
تو مخلوق آدم بنو ذاب و گل
دگر هر چه بود و شد فرج
که و الا تری زانچه من گویت
شما می کو طه و سین بس است
چو صفت کند سعدی ناقص
در اقصای عالم بستم
تسع و سه گشته فیه
جو پاکان شیر خاکی نهاد
تولای مردان این پاک بود
در رخ آدم زان همه بوستان
بدل گفتم از مصر قند آوزند
مرا گری بود نان قند دست
ز قند که گم مردم بگوشور خورند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بها پاک در یارن نشانی من
چو پاک و دل بوم آرد و لود
گل آورد سعدی شو بوستان
چو خرم با شیرینی نه دود و پوست
نوکر محمد آما بکت ابو بکر بن سعد زنگی طالب شراه
مرا طبع زین نوع خوابان نبود
وسله منظم کردم حبت نام فلان
که سعدی که گوی بلاغت کرد
سز و گریه و درش سنا زخم میان
جهاندار وین پروردگار
هر سه هزاران و کج میان
گر از قند آید که در پناه
فطرت که با شکت است حقیق
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بها پاک در یارن نشانی من
چو پاک و دل بوم آرد و لود
گل آورد سعدی شو بوستان
چو خرم با شیرینی نه دود و پوست
نوکر محمد آما بکت ابو بکر بن سعد زنگی طالب شراه
مرا طبع زین نوع خوابان نبود
وسله منظم کردم حبت نام فلان
که سعدی که گوی بلاغت کرد
سز و گریه و درش سنا زخم میان
جهاندار وین پروردگار
هر سه هزاران و کج میان
گر از قند آید که در پناه
فطرت که با شکت است حقیق
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

بسم ربوم ایام باهر که
هر خسته خوشتر یافتم
ز پیغم که رحمت بران پاک با
بر آیتم خاطر از شام و دم
تهدیدت رفتن سو و بوستان
بر دو بوستان رفته اند
سخنهای سیرن ترا قند دست
اگر باب من بکافند

دستان

دستان

۱۵

نوردم کے سرد گران اشراب
ملک اہین ملک پیرا بے
شمن گفت و دو گمان کو چستانہ
پندرہ پیش من گفت ارم
درش داد و گوہر تیکر نم
بجست اچہ رسیدش از سر گذشت
ملک بادل خوشین اسے زو
ولیکن بندریج تا بسن
بتعلش بیای نخست از مود
پرورد اول جو جسم بار با
جو قاصدے بکرت کوید بمل
فکر کن جو سو فاداری شبت
جو یوسف کسے در صلاح نمیر
بیام تابرنیشاید بے
زہر نوع اسلاق و کثیف کرد
نکو سیرش و بزرگش قیاس
براسے از بزرگان پیش و بدیش

اگر ہم خرابات و بدم خراب
گر خرابی مکر دو بازار امان
بخلق کہ شہ اسین برستانہ
بزرگو خوش اند و اگر کم کرد
پر رسیدش اور گوہر و زاد و بوم
بقرت نزدیک کسان گذشت
کہ دستور ملک اچھینے سو
بسی سی محمد مدبر اسے کن
بقدر رہنر با بگاہش زود
کہ تا او مودہ کند کار با
مخورد و در سار بندان نجل
نہ الگہ کہ بر تاب کردی دست
بیک سال باید کہ دو غزیر
نشاید رسیدن بقور
خرد مند پاکیزہ دین بود مرد
شمن سنج و مقدار مردم شناس
نشاندش بر دست ستون خوش
اسے کہ در ۱۱ ۱۲ ۱۳

نوردم کے سرد گران اشراب
ملک اہین ملک پیرا بے
شمن گفت و دو گمان کو چستانہ
پندرہ پیش من گفت ارم
درش داد و گوہر تیکر نم
بجست اچہ رسیدش از سر گذشت
ملک بادل خوشین اسے زو
ولیکن بندریج تا بسن
بتعلش بیای نخست از مود
پرورد اول جو جسم بار با
جو قاصدے بکرت کوید بمل
فکر کن جو سو فاداری شبت
جو یوسف کسے در صلاح نمیر
بیام تابرنیشاید بے
زہر نوع اسلاق و کثیف کرد
نکو سیرش و بزرگش قیاس
براسے از بزرگان پیش و بدیش

۱۶

لو بسند و رکن ستون گل
انصرمان برین رشید و او گر
لش سیرمہ تاشو در زمانک
چو زمی نی خصم گرد و و
درشی وز می بہم در دست
جو از خوش خلق بستند با
جو یادیت محمد جان پیش
نیامد کس اندر جان کوید اسند
نرد آنکہ ماندرین روی بجا
ہران کونمان پیشش با کار
و گرفت و ایتار و جیش نام
جو خواہی نامت بود در جان
ہمین کام نیاز و طرب داشتند
کے نامر سک و در از جان
سبح رضا ستوا بی کسی
گنکار را خدر بیان
ترا بگنہ گارے اندر زبان

نوردم کے سرد گران اشراب
ملک اہین ملک پیرا بے
شمن گفت و دو گمان کو چستانہ
پندرہ پیش من گفت ارم
درش داد و گوہر تیکر نم
بجست اچہ رسیدش از سر گذشت
ملک بادل خوشین اسے زو
ولیکن بندریج تا بسن
بتعلش بیای نخست از مود
پرورد اول جو جسم بار با
جو قاصدے بکرت کوید بمل
فکر کن جو سو فاداری شبت
جو یوسف کسے در صلاح نمیر
بیام تابرنیشاید بے
زہر نوع اسلاق و کثیف کرد
نکو سیرش و بزرگش قیاس
براسے از بزرگان پیش و بدیش

نوردم کے سرد گران اشراب
ملک اہین ملک پیرا بے
شمن گفت و دو گمان کو چستانہ
پندرہ پیش من گفت ارم
درش داد و گوہر تیکر نم
بجست اچہ رسیدش از سر گذشت
ملک بادل خوشین اسے زو
ولیکن بندریج تا بسن
بتعلش بیای نخست از مود
پرورد اول جو جسم بار با
جو قاصدے بکرت کوید بمل
فکر کن جو سو فاداری شبت
جو یوسف کسے در صلاح نمیر
بیام تابرنیشاید بے
زہر نوع اسلاق و کثیف کرد
نکو سیرش و بزرگش قیاس
براسے از بزرگان پیش و بدیش

نظاره کنی زین... کمالی در این... کلام در این...

چنان که در این... کلام در این... کلام در این...

چنان که در این... کلام در این... کلام در این...

چنان که در این... کلام در این... کلام در این...

باید در دست... کلام در این... کلام در این...

نماط بر هم... کلام در این... کلام در این...	تعلیل منیدیش... کلام در این... کلام در این...
تبسم کنان... کلام در این... کلام در این...	سووی که بیند... کلام در این... کلام در این...
من آن ساعت... کلام در این... کلام در این...	چو سلطان... کلام در این... کلام در این...
مراتقا... کلام در این... کلام در این...	بریت... کلام در این... کلام در این...

مش

مرا بلیس... کلام در این... کلام در این...	نظر کرد... کلام در این... کلام در این...
ترا گمین... کلام در این... کلام در این...	خندید... کلام در این... کلام در این...
بر انداختم... کلام در این... کلام در این...	هر عین... کلام در این... کلام در این...
و وزیر... کلام در این... کلام در این...	و لیکن... کلام در این... کلام در این...

چنان که در این... کلام در این... کلام در این...

باید در دست... کلام در این... کلام در این...

باید در دست... کلام در این... کلام در این...

باید در دست... کلام در این... کلام در این...

کتابخانه ملی افغانستان
کتاب شماره ۱۱۰۰
مجله شماره ۱۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۰

کتاب شماره ۱۱۰۰
مجله شماره ۱۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۰

کتابخانه ملی افغانستان
کتاب شماره ۱۱۰۰
مجله شماره ۱۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۰

کتابخانه ملی افغانستان
کتاب شماره ۱۱۰۰
مجله شماره ۱۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۰

کتابخانه ملی افغانستان
کتاب شماره ۱۱۰۰
مجله شماره ۱۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۰

کتابخانه ملی افغانستان
کتاب شماره ۱۱۰۰
مجله شماره ۱۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۰

کتابخانه ملی افغانستان
کتاب شماره ۱۱۰۰
مجله شماره ۱۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۰

کتابخانه ملی افغانستان
کتاب شماره ۱۱۰۰
مجله شماره ۱۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۰

کتابخانه ملی افغانستان
کتاب شماره ۱۱۰۰
مجله شماره ۱۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۰

که بودش نگین پیشتر
 ی بسیارش نیت بود
 ورمی بود در روشانی چو روز
 که شد بد زبانی مردم باطل
 خود آسوده بودن وقت
 کیش بگذر آب نوشین کلان
 که در هم آمدش بر عریب نیم
 بدرویش بسکین و محتاج داد
 که دیگر بدقت نیاید چنان
 بعارض فرود سپید ویدش چو ستاره
 دل شه می ز ناتوانی فکار
 نشاید دل خلق اندوین
 گزیند بر آسایش خویش
 بشادی خویش از غم دیگران
 نه پندارم آسوده حسد پندار
 بخشند مردم با رام و نماز
 آماکت ابو بکر بن سعد است
 نه میند مگر قامت مهوشان

مد و زنده سرگشته نیست

حکایت

شنیدم که فارسی فرخ تبار
 دو آن مدش گلخانه پیش
 که در خانه باشد گل از خار پاک
 که دشمن نیم در بلا کم کوشش
 بخندت درین مرغزار اورم
 بخندید و گفت ای بگو بهیچ
 و گرنه زده آورده بودم بگوش
 نصیحت یاران نشاید بهفت
 که دشمن زنده شنیده ز دوست
 که هر کتبی را بدانی که نیست
 ز خیل و چنبره اکا و پر سیا
 مخی و ایم از بد اندیش باز
 اسپسی بر دلیم ز صد پرا
 تو هم گل خویش داری بیبای
 که تیر شاه از شهبان کم بود

که بودش نگین پیشتر
 ی بسیارش نیت بود
 ورمی بود در روشانی چو روز
 که شد بد زبانی مردم باطل
 خود آسوده بودن وقت
 کیش بگذر آب نوشین کلان
 که در هم آمدش بر عریب نیم
 بدرویش بسکین و محتاج داد
 که دیگر بدقت نیاید چنان
 بعارض فرود سپید ویدش چو ستاره
 دل شه می ز ناتوانی فکار
 نشاید دل خلق اندوین
 گزیند بر آسایش خویش
 بشادی خویش از غم دیگران
 نه پندارم آسوده حسد پندار
 بخشند مردم با رام و نماز
 آماکت ابو بکر بن سعد است
 نه میند مگر قامت مهوشان

که بودش نگین پیشتر
 ی بسیارش نیت بود
 ورمی بود در روشانی چو روز
 که شد بد زبانی مردم باطل
 خود آسوده بودن وقت
 کیش بگذر آب نوشین کلان
 که در هم آمدش بر عریب نیم
 بدرویش بسکین و محتاج داد
 که دیگر بدقت نیاید چنان
 بعارض فرود سپید ویدش چو ستاره
 دل شه می ز ناتوانی فکار
 نشاید دل خلق اندوین
 گزیند بر آسایش خویش
 بشادی خویش از غم دیگران
 نه پندارم آسوده حسد پندار
 بخشند مردم با رام و نماز
 آماکت ابو بکر بن سعد است
 نه میند مگر قامت مهوشان

مد و زنده سرگشته نیست

حکایت

شنیدم که فارسی فرخ تبار
 دو آن مدش گلخانه پیش
 که در خانه باشد گل از خار پاک
 که دشمن نیم در بلا کم کوشش
 بخندت درین مرغزار اورم
 بخندید و گفت ای بگو بهیچ
 و گرنه زده آورده بودم بگوش
 نصیحت یاران نشاید بهفت
 که دشمن زنده شنیده ز دوست
 که هر کتبی را بدانی که نیست
 ز خیل و چنبره اکا و پر سیا
 مخی و ایم از بد اندیش باز
 اسپسی بر دلیم ز صد پرا
 تو هم گل خویش داری بیبای
 که تیر شاه از شهبان کم بود

که بودش نگین پیشتر
 ی بسیارش نیت بود
 ورمی بود در روشانی چو روز
 که شد بد زبانی مردم باطل
 خود آسوده بودن وقت
 کیش بگذر آب نوشین کلان
 که در هم آمدش بر عریب نیم
 بدرویش بسکین و محتاج داد
 که دیگر بدقت نیاید چنان
 بعارض فرود سپید ویدش چو ستاره
 دل شه می ز ناتوانی فکار
 نشاید دل خلق اندوین
 گزیند بر آسایش خویش
 بشادی خویش از غم دیگران
 نه پندارم آسوده حسد پندار
 بخشند مردم با رام و نماز
 آماکت ابو بکر بن سعد است
 نه میند مگر قامت مهوشان

کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او...

تو بخت سلطانی خوش باش
بصداق آرزوی میان بسته
ز طامع و عوی بان بسته
که اصله ز مردم بے قدم
بنین خرد زیر قباد آشته

حکایت

شنیدم که بگزیت سلطان
که با نام از دست دشمن نماند
بے عهد کردم که ز بزم
کنون دشمن و کمر بست
چه تدبیر سازم چه چاره
بر آشفته آنگاه که در حقیقت
ولایت چه باشد غم خوش
ترا بقدر تابانی پس است
اگر خوشمندیست که بے خرد
شفت نیز در جهان دامن
تو بهر خود کن که آن بر خرد
بدرین بجز وزه اقامت نشا

کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او...

کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او...

تو دوست را که در دنیا... تو دوست را که در دنیا... تو دوست را که در دنیا...

تو که دوست را که در دنیا
چو هر ساعتش نفس گوید
در آن مرز کین سپهر شیار بود
که هر ناتوان را که در نیستی
جهان سوز و بخت و مهرش
گر و سپهر بر نقد زمان ظلم دعا
گر و سپهر با نماند مسکین در پیش
بدر روز از خاک که گرد در از
بدیدار شخ آد سے گاه گاه
لک زوی گفتش آسے بخت
مر با تو دانی سسر و تسی
گر فتم که سالاد کشور سیم
مجموع فضیلت نهم بر که
شنید این سخن عابد پرورش
وجودت بر شانی خلق از دست
تو یار دوستداران من شمنی
گر افتد بهمین دوستی است

کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او...

کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او...

کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او...

کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او...

کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او... کرامت در آن عالم با او...

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

دو مردش شناسند بر شیت زمین
یکی را که دیدی تو در جنگ شیت
مخش به از مردش شیت زمین
که روز و خامسرتا بد چو زن

حکایت
چو خوش گفت گر گشت فخر زین
گر چون مان بست خواهی گزین
سوار یک نبود در جنگ شیت
تسور نیاید مگر زن دیو یار
دو مجنسن و هم سفره و هم زبان
که رنگ آیدش نغش از پیش تر
چو بینی که یاران نباشند یار
هر میت بجای عینت شما

گفتار
دو تن بر ورشی که شور کشائی
ز نام دوران گوئی و دست بر بند
هر آنکو قتل را زور زین تیغ
فکرین که سوار و شمشیر زن
ز مردیست دشمن در اسباب جنگ
تو در هوش ساقی و آواز جنگ

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

چو دشمن بدشمن شود شمشیر
تو با دوست نبشین با ارم
گفتار اندر ملاحظت دشمن از روی عاقبت اندیشه

چو شمشیر پیکار برداشته
که لشکر کشایان غنچه شنگان
دل مرد میدان نهانی بچوس
چو سالاری در دشمن افتد بچنگ
که افتد گرین خیمه هم سرور
وگر گشته این بندگی رشید را
ترسد که دور اش بندگی کند
که بندیان را بود و تکلیف
اگر سر زنده خط سمری
وگر خیمه ده دل برست آوری

گفتار اندر حذر کردن از دشمنی که در طاعت آید
گرت خوش دشمن شود و دست
که گرد و در کوشش کین تویش
چو با او پیش هر یوید خوش

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

نگهدار پنهان رو آشته
نهان صلح جویند و بیدار
که باشد که در پاید از چو
بکشین برش کرد باید درنگ
بماند گرفتار در چسبند
نه بنشیند وگر بندگی خویش را
که بر بندیان کرد بندگی کند
که خود بوده باشند بندگی کند
چو نیکش بداری نهد و گزینی
انمان به کصداره بخون بری

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

گفتار
که در آن وقت بیای ازین سخن
در آن وقت که بیای ازین سخن
گفتار

۴۸

کلیت از نون باو شاه
 میان جامه را از نون باو شاه
 که در دست زانو به بین
 که در دست زانو به بین
 که در دست زانو به بین
 که در دست زانو به بین

گر افتد چو روبرو بسک از وی بست نه بر فضله دیگران گوش کن که سعیت بود در تر از وی خوش منست بخود دست هیچ کسان نه خود را بنگین که دستم بکس که خلق از وجودش در آسائین است که درون همتانندی مغز و پوست که نیکی رساند بخلس خدایه	بهر شیران که اگر درون فرج است به چنگ آری با دیگران نوش کن بخور تا توانی بیاز و سه خوش چو مردان به برنج و حوت رسان رو دست گیر آنی نصیحت پذیر خدا را بر آن بنده بنمائین است گرم و زرد آن سر که مغزی در دست که نیک بیند هر دو تر است
--	--

حکایت عابد بحیل

شناسا و هر چه در اقصای روم بر فتمیم قاصد بدیدار مرد به تکیه و عزت نشاند و نشست و سلمی بیروت چو بے شد درخت ولی دیدگانشش توی سرد بود آسم و تھلسل و مار از جوج همان لطف و دوشینه آفا ز کرد که با ما سفر در آن رنج بود	تیندم که در دست پاکیزه بوم سن چند سالوک صحرانورد هر چه چشم هر یک چو سید و دست از ش و یدم و زنج و شاکر دست حلق و لطف گرم روم بود همه شب نبودش فرا و جوج سر که میان بست و باز کرد بے زک شیرین خوش طبع بود
---	--

کتاب روان ۱۲ ساله بے با هم با نرسد ۱۲ ساله بے زنگ و جنگ و جدال هم ۱۲ ساله است ۱۲۰۱

۴۹

کلیت از نون باو شاه
 میان جامه را از نون باو شاه
 که در دست زانو به بین
 که در دست زانو به بین
 که در دست زانو به بین
 که در دست زانو به بین

من از حاتم آن اسپ تازی نژاد بر آنم که در وی شکوه می است رسول نردمند عالم بط زمین مرده و بار گریان برو بمنزله که حاتم آمد و رود ساطع میکنند و اسپه گشت شب آنجا بود زور و زورگر به میگفت ماتم بر نشان پوست که ای بهر و در سو بد نیک نام من آن باد غبار و دل شتاب که دستم از دست باران ویل بنوعی دیگر روی در اجم بود مروت ندیدم و آیین خوش مرا نام باید در استلیم فاش که سازا در دم داد و تشرف و اسپ خبر شد بروم از جو امر و ط ز حاتم برین نکته را نغمه شو	نخواهم که او ماست کرد و دوا و گر زو کند با یک طبل می است روان کرد و دره مرد هم راه و صبا کرد و بار می در گرجان در بر سو و چون تشنه بر زنده بود بر آن شکر داد شان در شربت بگفت آنچه دست صاحب بر صرت بر ندان میکنند دست چرا پیش از نیم گفتم پیام بر هر ششادوش کردم کباب نشاید شدن در چراگاه خیل خیزن اسپ در بارگاه هم بود که همان بسیدل از فاقه پیش و گر مرکب نامور گو با شش طبعی ست خلاق نیک گشت هزار آفرین کرد بر طبع و س ازین نغمه تر با جرایه شنو
---	---

کتاب روان ۱۲ ساله بے با هم با نرسد ۱۲ ساله بے زنگ و جنگ و جدال هم ۱۲ ساله است ۱۲۰۱

مکمل درختان که در بوستان
مکمل درختان که در بوستان
مکمل درختان که در بوستان
مکمل درختان که در بوستان
مکمل درختان که در بوستان

نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان

نه هر کس سنوار باشد بهال	کیه مال خواهد کیه گوشمال
چو گرچه نوازے که بو تر برد	چو فریبه کنے گرگ یوسف ورد
بنائے که محکم نذر و آسائے	بلندش کن در کئی ز و هر ش
گفتار آمد ریش منی و عاقبت اندیشے	
چه خوش گفت بهرام صحران	چو یکان تو کن درین بر زمین
در کاسے اولگله باید گرفت	که گر سر کشد باز شاید گرفت
سرخ شمشاید گرفتن بسبیل	چو پزند شمشاید گدشتن بسبیل
به بندای سپر و جله گر آب کت	که سو دای نذر و چو سیلاب نخوا
چو گرگ همیشه آمدن کند	یکش ورنه دل بر کن از گو بخت
از ابلیس هرگز نباید وجود	نراز بد که سگونی در وجود
بندیش اجای فرصت در	عدد در چه و دیو در شیشه بر
گو شایه این مار شتن بچوب	چو هر زیر رنگ تو دار و دکوب
طنز که بد کرد باز دست	قلم بهتر او را بشیر دست
بزرگ که قانون بد سے نهد	ترا سے برد تا آبشش دهد
گو ملک این در یک است	در بر مخوانش که در دست
سپید در و تول ساری بجای	که تو فیر ملکست و تو بر ملکے
باب سوم در عشق	

نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان

نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان

نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان

نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان

بصد قش بیان سزای برفدم	که بنی جهان با وجودش عدم
چو در چشمش با بنیاید ندرت	زرو خاک یکسان با بوبرت
وگر با گست بر نیاید نفس	که با او نماد و گر جاکے کس
تو گوئی که چشم اندرش نزلت	وگر چشم بر هم نمی در دست
نه اندیش او کس که رسوا شوی	نه قوت که یکدم شک میباشوی
گرت جان بخوابد یکفتم نبوی	دورت تیغ بر سر نه سزای
چو عشقے که بنیاید او بر جوات	بینین قند انگیز و فرمانروا
عجب ارے از ساکان طریق	که باشند در کبر معنی غریق
سودای جانان ز جهان شغل	بند که عیب از جهان شغل
بیاید حق از سلق بگر خیمت	چنان ست ساقی که می خیمت
نشاید بار دو دگر و دشان	که کس مطلق میت بر و دشان
بپشت زار دل به بیان شان بگوش	بفریاد قالو ابلیس در خوش
گر دوی عملد از غرلت نشین	قد های خاکے دم آشین
بیک نمره کو به ز جا بر کشید	بیک ناله سکے بهم در کشید
چو باد اند نهمان جلاک بوی	چو شنگ اند خماوش و سیم گوی
سرمه بگیرند چند ان کلاب	زرو شوید ز وید شان عمل جواد
فرس گشته از بس که شب انده آ	سحر که خرد شان که دامانده آ

نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان

نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان
نیایدی که در بوستان

Handwritten marginal notes at the top of the right page, including the number 58.

Main body of handwritten text on the right page, organized into columns and sections.

Handwritten marginal notes at the bottom of the right page.

Handwritten marginal notes at the top of the left page, including the number 59.

Main body of handwritten text on the left page, organized into columns and sections.

Handwritten marginal notes at the bottom of the left page.

کتابت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد

اگر بستم امروز در کوی دوست که تا توانی درین جنگ نشینت	قیامت ز غم خیمه پهلوی دوست که زنده است سعد چو خورشید کشت
حکایت قد شدن ابل محبت و هلاک آنحضرت شمعون که نشسته میرفت جان می سپرد بر گفت نام باقی کای می جیب	بگفتند در آبدان حسین اگر حاشی و آن او بگریه
دل خرم کاران بود با کوش درین مجلس آنکس بجای رسید	چو مردی چه سیرای چه مشک لب که تا جان شیرینش در سر کونم
حکایت در صبر و تابان رونندگان چنین نقل دادم ز مردان آ که بر بے دریوزه شد باد	فیران منعم گدایان شاه در سجده دید و او را در
بر سیدین جای کیمیت پس بگفتانموش ایچو لفظ خطا	که خیزی دهندهت بنو منی که بنشاشش نیست حال کس

حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد

از دنیا خست با کرد الله بے زگری حاصل کن الله بے زگری با کوشن ۱۱

حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد

شبه آسمان می زنده دوست کیسه هفت از اذاعت در گوش بر	سهر دستای و عابر فرخت که بجای سلی رو منورین گیر
برین در دهک تو مقبول نیست شبی دیگر از ذکر طاعت نیست	بخواری برو یا بزاری نیست مردی حالش خبر دوست نیست
چو دیدی کران رو بست در بر جیب چه بر اشک یا قوت غلام	بر بی اصلی سعه چندین بس محسرت بار دیگر گفت ای غلام
پندار کردی عنان بگسست بنومیدی آنکه بگردید سعه	که من باز دارم زرقاک است ازین ره که راه و گردید سعه
چو خود ایند محروم گشت از دری شنیدم که راهم درین کوی نیست	ولی هیچ برایی کردی نیست که گفتند در گوش جانش ندی
درین بود سر بر زمین مندی قبولت گر چه هست نیستش	که جز با نپاسه در گشتش

حکایت
 حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد

کیمی در نشا پور رانی چه گفت
 کوی ماریه سپهر گریه
 سبلان جو بر بگسست و قدم
 طمع دار بود و بر سر از زبان

چو فرزندش از فوض خست نیست
 که بے بسی بر گز بجایه ری
 وجودیست بی صنعت چون م
 که بی بهره باشد فارغ زبان

حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد
 حکایت در صبر و تابان کرد

۶۴

گفتار از زمین فغای موجودات با کبریا ی باری عز و جل
 بر عقل خیرین برین نیست
 توان گفتن این باحق شناس
 که پس آسمان و زمین پیوستند
 پس دید و پرسید اسه پیوستند
 که با تون دریا و کوه و فلک
 همه هر چه هستند از آن کمتر اند
 عظیم است پیش تو دریا و موج
 و لعل اهل صورت کجایی بر بند
 که گرافت یک زره است
 جو سلطان غرت علم بر کشد

حکایت و هفتان در شکر سلطان

رین می با پسر در سه
 پسر جاوشان پدید تیغ و تبر
 یلان مکانه از جیسر لکن
 یک در برش بر نیانی قبا

گذشتند بر قلب شاهنشاهی
 قبا اهل طلس مکرهای زار
 غلامان ترکش کش و تیرزن
 یک بر سرش خمر وانی کلاه

گفتار از زمین فغای موجودات با کبریا ی باری عز و جل
 بر عقل خیرین برین نیست
 توان گفتن این باحق شناس
 که پس آسمان و زمین پیوستند
 پس دید و پرسید اسه پیوستند
 که با تون دریا و کوه و فلک
 همه هر چه هستند از آن کمتر اند
 عظیم است پیش تو دریا و موج
 و لعل اهل صورت کجایی بر بند
 که گرافت یک زره است
 جو سلطان غرت علم بر کشد

گفتار از زمین فغای موجودات با کبریا ی باری عز و جل
 بر عقل خیرین برین نیست
 توان گفتن این باحق شناس
 که پس آسمان و زمین پیوستند
 پس دید و پرسید اسه پیوستند
 که با تون دریا و کوه و فلک
 همه هر چه هستند از آن کمتر اند
 عظیم است پیش تو دریا و موج
 و لعل اهل صورت کجایی بر بند
 که گرافت یک زره است
 جو سلطان غرت علم بر کشد

گفتار از زمین فغای موجودات با کبریا ی باری عز و جل
 بر عقل خیرین برین نیست
 توان گفتن این باحق شناس
 که پس آسمان و زمین پیوستند
 پس دید و پرسید اسه پیوستند
 که با تون دریا و کوه و فلک
 همه هر چه هستند از آن کمتر اند
 عظیم است پیش تو دریا و موج
 و لعل اهل صورت کجایی بر بند
 که گرافت یک زره است
 جو سلطان غرت علم بر کشد

ز سوزش چنان شعاع در جهان گرفت
 یک گفتش از بندشیدان شوت
 تو اول زمین بود و ادوی سه جا
 بنجدید کاهل ز بیم و امید
 با خرد نمکین آمد و اس

حکایت مرد حق شناس

بشهری در از شام غوغا فساد
 هنوز آن حدیثیم کبوش اندرست
 که گفت از سلطان اشارت کند
 بر با چنین شبنی دوست شوت
 اگر خواجه است و در زول وقت
 بر عیلت مد راسه خرد و میایم
 بخور هر چه بدید در دست جمیب

حکایت صاحب نظر پارسا

یکه را چون دل بدست کسی
 پس این هوسندی و فرزانگی
 قفا خوروی از دست یاران خود

که چست راه بیابان گرفت
 چه دیدی که حالت و گریه
 بنایستی آخر زدن پشت پاک
 همه از بر تن فتاد و چو بید
 نه چیز چو چشم اندر آمد نه کس

گفتار از زمین فغای موجودات با کبریا ی باری عز و جل
 بر عقل خیرین برین نیست
 توان گفتن این باحق شناس
 که پس آسمان و زمین پیوستند
 پس دید و پرسید اسه پیوستند
 که با تون دریا و کوه و فلک
 همه هر چه هستند از آن کمتر اند
 عظیم است پیش تو دریا و موج
 و لعل اهل صورت کجایی بر بند
 که گرافت یک زره است
 جو سلطان غرت علم بر کشد

گفتار از زمین فغای موجودات با کبریا ی باری عز و جل
 بر عقل خیرین برین نیست
 توان گفتن این باحق شناس
 که پس آسمان و زمین پیوستند
 پس دید و پرسید اسه پیوستند
 که با تون دریا و کوه و فلک
 همه هر چه هستند از آن کمتر اند
 عظیم است پیش تو دریا و موج
 و لعل اهل صورت کجایی بر بند
 که گرافت یک زره است
 جو سلطان غرت علم بر کشد

گفتار از زمین فغای موجودات با کبریا ی باری عز و جل
 بر عقل خیرین برین نیست
 توان گفتن این باحق شناس
 که پس آسمان و زمین پیوستند
 پس دید و پرسید اسه پیوستند
 که با تون دریا و کوه و فلک
 همه هر چه هستند از آن کمتر اند
 عظیم است پیش تو دریا و موج
 و لعل اهل صورت کجایی بر بند
 که گرافت یک زره است
 جو سلطان غرت علم بر کشد

گفتار از زمین فغای موجودات با کبریا ی باری عز و جل
 بر عقل خیرین برین نیست
 توان گفتن این باحق شناس
 که پس آسمان و زمین پیوستند
 پس دید و پرسید اسه پیوستند
 که با تون دریا و کوه و فلک
 همه هر چه هستند از آن کمتر اند
 عظیم است پیش تو دریا و موج
 و لعل اهل صورت کجایی بر بند
 که گرافت یک زره است
 جو سلطان غرت علم بر کشد

کتاب جوانی است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است

تسرس بجمت که خاکست کند
ز روی نیات از جوب دست
ترا یا حق آن شبانی دهد
که تا با خودی و زخوت تراست
نه مطرب که او از پاسه ستور
که او چون گس دست بر سر زور
بیاورد از مرغی بناله فقیه
ولیکن هر وقت باز است گوش
بر او از دو لایب تندی کشند
چو دو لایب بر خود بگیرند ز آ
چو طاقت نماند که زبان درند
مگر مستمع با بدنام که نیست
فرشته فرودماند از سیر و
قوی تر شود لهوش اندر مایع
چو هر دو ساعت شهوت پرست
پیشان شود گل بیا و کسر
جهان پر ساعت وستی شور

که باقی شوی که ملاکت کند
مگر خاک بر روی گیر و نخست
که او دست خویشت مانی دهد
وزین نکته خبر خود آگاه نیست
ساعتت که عشق داری شور
که او چون گس دست بر سر زور
بیاورد از مرغی بناله فقیه
ولیکن هر وقت باز است گوش
بر او از دو لایب تندی کشند
چو دو لایب بر خود بگیرند ز آ
چو طاقت نماند که زبان درند
مگر مستمع با بدنام که نیست
فرشته فرودماند از سیر و
قوی تر شود لهوش اندر مایع
چو هر دو ساعت شهوت پرست
پیشان شود گل بیا و کسر
جهان پر ساعت وستی شور

که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است

که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است

که مردانگی باید انکه بسود
که جهاست با آنی چید زور
نه از عقل باشد که گفتن بدست
که جان در سر و کار دوی کنی
تقاخورد و سوای میو و دخت
که روی ملوک سلطانین در دست
مرا را کند با چو تو سفلی
تو بجا ره با تو گری کشند
چه گفت ای عجب که تو بوم چه
که پنداری این شعله بر گن گشت
که هم شش گریبان جان کشند
که در خمیر شو قست در گروم
نه ایندم که آتش بمن در خوست
که با او توان گفتن از زاهدی
که من بر هم کشتم در باهی دوست
چو او هست که من نباشم روست
که در روی سرت کند سوز دوست

که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است

که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است
که در دلداری است که در دلداری است

کتابت درین سر لوحه
این دو کلام از ان ادوی
که در این کتاب مذکور است
درین سر لوحه مذکور است
۴۸

کرمین قائم که سوزم رو است
بگفت ای هوادار سکین من
چو شیرینی از من بدر میرود
هر میگفت دم خطه سیلاب درد
که ای مدعی عشق کار تو نیست
تو بگریزی از پیش یک خلع خام
ترا آتش عشق اگر بر بخت
زرقه رشب همچنان بهشت
هر میگفت و میرفت و دوش لب
آر غاشقی نواسه آنموتن
مکن گریه بر کوه مقبول دوست
اگر عاشقی تر نشوی از من
قدی زار و در قصه و خجک
در یام و گفتت زین سار

باب چهارم در تو اضع
ز خاک آفریدت خلد و در بال
هر کس ز بهانه سوز و گریه
ز خاک آفریدت آتش مباح

ساختن کتب و کتب
که در این کتاب مذکور است
درین سر لوحه مذکور است
۴۹

گر سخن گرفت از سر صدق سوز
که ای یار جهان پرور و لغز
من آلوده بودم در آن جا پاک
که پاکیزه مسجد پر و خاک حول
طریقت جزین نیست در پیش را
که این بام ز نیست علم جزین
بلیدت باید تو اضع گزین

شکندم که دقتی سحر گاه عید
کیه طشت خاکش برنجیب
هر میگفت ز دیده دستار و سحر
که ای نفس من در جور آتش
بزرگان نکردند در خود نگاه
بزرگ بناموس گفتار نیست
قیامت که بینی اندر پشت
تو اضع سرفعت انوار زوت
بگردن قدم سرکش سحر خوسه

گفتار و عجب عاقبت آن و شکستگ و برکت آن
در ضرور و نیاره وین جوسه
خدا منی از خوشین بین جوی

که در این کتاب مذکور است
درین سر لوحه مذکور است
۵۰

کتابت درین سر لوحه
این دو کلام از ان ادوی
که در این کتاب مذکور است
درین سر لوحه مذکور است
۴۸

کرمین قائم که سوزم رو است
بگفت ای هوادار سکین من
چو شیرینی از من بدر میرود
هر میگفت دم خطه سیلاب درد
که ای مدعی عشق کار تو نیست
تو بگریزی از پیش یک خلع خام
ترا آتش عشق اگر بر بخت
زرقه رشب همچنان بهشت
هر میگفت و میرفت و دوش لب
آر غاشقی نواسه آنموتن
مکن گریه بر کوه مقبول دوست
اگر عاشقی تر نشوی از من
قدی زار و در قصه و خجک
در یام و گفتت زین سار

شکندم که دقتی سحر گاه عید
کیه طشت خاکش برنجیب
هر میگفت ز دیده دستار و سحر
که ای نفس من در جور آتش
بزرگان نکردند در خود نگاه
بزرگ بناموس گفتار نیست
قیامت که بینی اندر پشت
تو اضع سرفعت انوار زوت
بگردن قدم سرکش سحر خوسه

گفتار و عجب عاقبت آن و شکستگ و برکت آن
در ضرور و نیاره وین جوسه
خدا منی از خوشین بین جوی

که در این کتاب مذکور است
درین سر لوحه مذکور است
۵۰

دقت و گذرگاه در یاد آنرا بسته که بند ۱۱ هـ
سینه خیر انعام شدن خوشی است آید ۱۱

کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد

سرش خالی از عقل مرز قضا
سوار شستی درین باره
نه پاسبان چه بینه گان است
چو سال بد زوی ملاق نفوس
هو او هوس خرمش سوخته
سینه نامه چند آن تعمیر
گنکار و خود را می شوی
شینه کم که عیسی در آمد
بیر آمد از غوغای خلوت نشین
گنکار بر گشته آخر زور
تا من بجزرت گمان شش
چو در پیش در دست سرمایه
ز شمای و غفلت آورده
که عمرم غفلت گذشت ای دروغ
بیت از کوفی نیاید چه پسته
که مرگش به از زندگانی بیست
که پیرانه سر شمساری نبرد
که گر با من آید بیس اقرن

بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب

در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است
در این کتاب است

که از اجک فون از سوز و درد
که این تکیه طاعت خویش کرد
که بیجاگی بر کس روی
در روز خوش را نباید
برین آستان عزیز بسکینیت
چو خود را از نیکان شمردی بی
اگر مردی از مردی خود گوی
بیاز آمان بی هر جمله پوست
ازین نوع طاعت نیاید بکار
مخورد و عبادت بر آن بخورد
سخن ماند از عاقلان یادگار
که نگارند شیشه ناک از خدای

حکایت در شمشاد و روش و قاضی مشکبر
در ایوان قاضی بصفت برت
تخریف گرفت استینش که خیز
زود نشین یار و یار است
چو سرخوات نیست شیری سخن
است بجا هست منزل بقدر

که بیخات
که بیخات
که بیخات
که بیخات
که بیخات
که بیخات
که بیخات
که بیخات
که بیخات
که بیخات

کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد
کون بخت نادان چه بخت بد

سرش خالی از عقل مرز قضا
سوار شستی درین باره
نه پاسبان چه بینه گان است
چو سال بد زوی ملاق نفوس
هو او هوس خرمش سوخته
سینه نامه چند آن تعمیر
گنکار و خود را می شوی
شینه کم که عیسی در آمد
بیر آمد از غوغای خلوت نشین
گنکار بر گشته آخر زور
تا من بجزرت گمان شش
چو در پیش در دست سرمایه
ز شمای و غفلت آورده
که عمرم غفلت گذشت ای دروغ
بیت از کوفی نیاید چه پسته
که مرگش به از زندگانی بیست
که پیرانه سر شمساری نبرد
که گر با من آید بیس اقرن

بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب
بنا به این که در این کتاب

گفت آن که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین

بشکر قند و صفت نبرد آتم
که منم ترا در چنین پایی
که دستار قاصی نهد بر سرش
سند بر سرم پایی بند غور
بدرستار نچه گرم سرگران
نمانند مردم چشم خیم
گرش کوره زرین بود یا سفال
شاید مرا چون تو دستار نغز
که در سر ز برکت دلی مغز نیر
که دستار پیوست و سلبت شیش
چو صورت جهان به کرم در کشند
بلندی و نسی کن چون در حال
که خاصیت نیشکر خود در دست
و گرمی و صند علامت است
چو برداشتن بر طبع جالبه
بر یوانگی در چشم مردم هیچ
خراب جل اطلس پوشت خست

که با ابل و ناپاک و نیک
بجو سر او بر کند و نیک
بجو سر او بر کند و نیک
بجو سر او بر کند و نیک

بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین

بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین

چو دست کرد پاوشه را قدم
شکل کن کشید بر پوسه گل
گر ت کنی منکر بر آید ز دست
و گرد دست قوت بزاری بگویی
چو دست وز بازماند مجال
یکه پیش مانا سے خلوت نشین
که یکبار از برین زنده است
و م سوزناک از دل جسته
بر او در مرد جهان دیده دست
خوش است این بر سر قش از درگاه
که گفتش ای قدر و درستی
چو در عهد اینک خواهی از مهر
چنین گفت بنینده تیز هوش
بطامات مجلس یار آتم
که هر که که باز آید از خوشی خست
بمیں چو در دست عیش مردم
حدیثی که مرد سخن ساد گفت

بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین

بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین
بمدان که از این بزم برین

حکایت طایفان علی
از روی رالوس غلامی
که در این شهر است
که در این شهر است
که در این شهر است

شکم تا بنامش در بند شک بفرمود تا سنگ سخن سر که گلگون خمر یا قوت خام حجب نیست با لونه گشده و که هر که بر بط گرفته بگفت و گرفتاری چند برده و برش چو پیران کنج عبادت نشست که پاکیزه رو باش و شایسته دل چنان بود مندمش نیاید که کند که بیرون کن از سر جوانی دل که در پیش از زنده نگذاشته بمیداشد از تیغ بران جنگ چو با دوست سختی کنی دشمن او که خای یک نادید بر سر خور چو مینی که سخن کند شست اگر بر دست ست که سر فراز گفتار خوش مان سر اندک شد	حکایت طایفان علی از روی رالوس غلامی که در این شهر است که در این شهر است که در این شهر است
---	---

حکایت طایفان علی
از روی رالوس غلامی
که در این شهر است
که در این شهر است
که در این شهر است

حکایت طایفان علی
از روی رالوس غلامی
که در این شهر است
که در این شهر است
که در این شهر است

شندیم که فرزند حق پرست از ان تیره دل مردی درون یکه گفتش آفرین مردی تو نیز شندیم این سخن مرد پاکیزه خوی در دست نادان گریبان مرد ز بهر شیار عاقل نزدیک دست هنر و زین زنگار گانه کند	حکایت طایفان علی از روی رالوس غلامی که در این شهر است که در این شهر است که در این شهر است
---	---

حکایت طایفان علی
از روی رالوس غلامی
که در این شهر است
که در این شهر است
که در این شهر است

حکایت طایفان علی
از روی رالوس غلامی
که در این شهر است
که در این شهر است
که در این شهر است

گر بیان گرفتش کی ز دست تغیا خود و سر برنگد از سکون تکل در نیست ازین سینه بد و گفت زین نوع با من مگوی که با شیر خنک گالد سرد از ندر که گریبان نادان است جنابیند و مهر با نه کند	حکایت طایفان علی از روی رالوس غلامی که در این شهر است که در این شهر است که در این شهر است
--	---

حکایت طایفان علی
از روی رالوس غلامی
که در این شهر است
که در این شهر است
که در این شهر است

Handwritten notes at the top of the right page, including the number 48.

Handwritten text in the upper section of the right page, containing several lines of prose.

Main body of handwritten text on the right page, organized into columns and sections.

Handwritten notes at the bottom of the right page.

Vertical handwritten notes along the right margin of the right page.

Handwritten notes at the top of the left page, including the number 49.

Handwritten text in the upper section of the left page.

Main body of handwritten text on the left page, organized into columns and sections.

Handwritten notes at the bottom of the left page.

Vertical handwritten notes along the left margin of the left page.

ساعتی که در آن... حکایتی که در آن... حکایتی که در آن... حکایتی که در آن...

چون خواهی که در قدر تو الا سی... درین حضرتان که خفته صد... چو میل اندر آرد بهون و سب... چو شبنم بخیا و مسکین و خرد...

حکایتی که در آن...

که حاتم اصم بود پادشاه... که در آن شب و روز در آن... که ای پای بند خیم پادشاه... که در گوشه شهادت بسیار... که در آن طایفه اهل راه... که ما را بد شواری آمد بگوش... که شاید هم خواندش بین پس... هم به که گفتار باطل بیوش... که سانیکه باسن جملوت در آن... که در آن کلاه کوی بیایک گس...

حکایتی که در آن... حکایتی که در آن... حکایتی که در آن...

حکایتی که در آن... حکایتی که در آن... حکایتی که در آن...

حکایتی که در آن... حکایتی که در آن... حکایتی که در آن...

حکایتی که در آن... حکایتی که در آن... حکایتی که در آن...

دوم جان بدر کردن کار را... چنانچه که مولای نام تو ام... بجای که میدمست ده برم... نه چند آرم آنجا خلد و نه خجست... سیکه پای بردوش دیگجه هم... ازان به که گردی تمهیدت باز... کشیدش سوخسان و جوشن... بخشش بر آمد خداوند جوشن... زبالا بدان او در گذشت... خوابی جوانان یاری فرود... روان جامه پارسان در فل... که مرگشته را بر آمد مراد... پنجشور بر دوسه دل نیکود... که سنی گفت از کرم با بیان... اگر چه بدان اهل سیکه میند...

حکایتی که در آن...

حکایتی که در آن... حکایتی که در آن... حکایتی که در آن...

حکایتی که در آن... حکایتی که در آن... حکایتی که در آن...

۸۲

کلیت در جورت جگر خون کمر
 و سینه هم چشایم اسه نکند
 تو آباد کردی شستان خوش
 خلاصیت روز ختم ای بخت
 و کردی نیاز از او شست و دل
 بر آنکس که جو زرگان نبرد
 چنین گفت بهرام شاه با وزیر
 گراز حاکمان سخت آید سخن

حکایت چند بغدادی و سیرت او در تو واضح
 شنیدم که بر دست صفتا شنید
 زین رو به سیرت شیر گری
 پس از غم آید و رفتن بی بی
 بود و او یک نیاز از او خوش
 شنیدم که گفت خون جگر
 نظام برین مرد ازین بهترم
 گرم بای بیان بنزد جا
 و اگر سوت موقت در بزم

کلیت در جورت جگر خون کمر
 و سینه هم چشایم اسه نکند
 تو آباد کردی شستان خوش
 خلاصیت روز ختم ای بخت
 و کردی نیاز از او شست و دل
 بر آنکس که جو زرگان نبرد
 چنین گفت بهرام شاه با وزیر
 گراز حاکمان سخت آید سخن

حکایت در جوی نایابان
 شنیدم که در خاک خورشید
 که بود در جوی نایابان
 شنیدم که در خاک خورشید
 که بود در جوی نایابان

کلیت در جورت جگر خون کمر
 و سینه هم چشایم اسه نکند
 تو آباد کردی شستان خوش
 خلاصیت روز ختم ای بخت
 و کردی نیاز از او شست و دل
 بر آنکس که جو زرگان نبرد
 چنین گفت بهرام شاه با وزیر
 گراز حاکمان سخت آید سخن

حقیقت حکایت بود و شنیدم در حق کله مراد از منوسه بهنگام ۱۲

کلیت در جورت جگر خون کمر
 و سینه هم چشایم اسه نکند
 تو آباد کردی شستان خوش
 خلاصیت روز ختم ای بخت
 و کردی نیاز از او شست و دل
 بر آنکس که جو زرگان نبرد
 چنین گفت بهرام شاه با وزیر
 گراز حاکمان سخت آید سخن

کلیت در جورت جگر خون کمر
 و سینه هم چشایم اسه نکند
 تو آباد کردی شستان خوش
 خلاصیت روز ختم ای بخت
 و کردی نیاز از او شست و دل
 بر آنکس که جو زرگان نبرد
 چنین گفت بهرام شاه با وزیر
 گراز حاکمان سخت آید سخن

۸۳

بر اینست که ش از بهرام و غرور
 بر میگفت و خطی بر او آید
 شنیدم که بر لیسیت آتای و ش
 و کردی گفت ای خد و ند پاک
 پسندم از عیب جو سه خودم
 گزاسی که دشمنت گوید مرغ
 و گریه مشکه آگند گفت
 و کردی در و در پیا از این سخن
 نه آید عقل است مرا سه خود
 پس کار خویش آنکه عامل شست
 تو نیکو دروش باش تا بهنگال
 جو دشواریت آید و دشمن سخن
 خزانکس ندانم نگو گوئی کن

حکایت امیر المومنین علی رضی الله عنه و سیرت او در واضح
 شنیدم که بر پیش علی
 امیر عدو و بند کشور کشای
 شنیدم که شنیده در آن آید سخن

کلیت در جورت جگر خون کمر
 و سینه هم چشایم اسه نکند
 تو آباد کردی شستان خوش
 خلاصیت روز ختم ای بخت
 و کردی نیاز از او شست و دل
 بر آنکس که جو زرگان نبرد
 چنین گفت بهرام شاه با وزیر
 گراز حاکمان سخت آید سخن

کلیت در جورت جگر خون کمر
 و سینه هم چشایم اسه نکند
 تو آباد کردی شستان خوش
 خلاصیت روز ختم ای بخت
 و کردی نیاز از او شست و دل
 بر آنکس که جو زرگان نبرد
 چنین گفت بهرام شاه با وزیر
 گراز حاکمان سخت آید سخن

کلیت در جورت جگر خون کمر
 و سینه هم چشایم اسه نکند
 تو آباد کردی شستان خوش
 خلاصیت روز ختم ای بخت
 و کردی نیاز از او شست و دل
 بر آنکس که جو زرگان نبرد
 چنین گفت بهرام شاه با وزیر
 گراز حاکمان سخت آید سخن

کلیت در جورت جگر خون کمر
 و سینه هم چشایم اسه نکند
 تو آباد کردی شستان خوش
 خلاصیت روز ختم ای بخت
 و کردی نیاز از او شست و دل
 بر آنکس که جو زرگان نبرد
 چنین گفت بهرام شاه با وزیر
 گراز حاکمان سخت آید سخن

بسیار از این است که در این استان...

بسیار از این است که در این استان...

بسیار از این است که در این استان...

حکایت

بسیار از این است که در این استان...

بسیار از این است که در این استان...

بسیار از این است که در این استان...

بسیار از این است که در این استان...

بسیار از این است که در این استان...

حکایت

بسیار از این است که در این استان...

بسیار از این است که در این استان...

بسیار از این است که در این استان...

Handwritten text at the top of the right page, including the number 88 and various lines of script.

Handwritten text in the middle section of the right page, containing several lines of script.

Handwritten text in the lower middle section of the right page, including the number 89 and various lines of script.

Handwritten text at the bottom of the right page, including the number 90 and various lines of script.

Vertical handwritten text on the right margin of the right page, providing commentary or additional information.

Handwritten text at the top of the left page, including the number 89 and various lines of script.

Handwritten text in the middle section of the left page, containing several lines of script.

Handwritten text in the lower middle section of the left page, including the number 90 and various lines of script.

Handwritten text at the bottom of the left page, including the number 91 and various lines of script.

Vertical handwritten text on the left margin of the left page, providing commentary or additional information.

کلیت مرد کوناه... حکایت مرد کوناه... حکایت مرد کوناه...

ایرین جسامه از شش... پیر پیرے ز ستاور و شفقیر... که بر شاه عالم هزار فرین... وز نوخیز خسته خوشین... مگر بهر قالی زمین بوس کس

حکایت... بود دیگر کسان برگ ساز می شد... بر طغی از خوان کیا بیار... که سقوط رخ روز شمع دشمنانک... قبا پیش در بند و دست شست... که ای نفس خود کرده اچاره پیت... من خانه من بعد مان و پیاز... به از سید و بر خوان اهل کرم... که بر شیره دیگران پشت کش

حکایت... یکله گریه در خانه زال بود... روان شد بهمان سره امیر... چکان خوش از آن جوان سید... که بر گشته ایام و بد حال بود... غلامان حاکم در بندش بتیر... همگفت از هول جان سیدید

حکایت... یکله گریه در خانه زال بود... روان شد بهمان سره امیر... چکان خوش از آن جوان سید... که بر گشته ایام و بد حال بود... غلامان حاکم در بندش بتیر... همگفت از هول جان سیدید

حکایت... که بر گشته ایام و بد حال بود... غلامان حاکم در بندش بتیر... همگفت از هول جان سیدید

کلیت مرد کوناه... حکایت مرد کوناه... حکایت مرد کوناه... حکایت مرد کوناه...

کلیت مرد کوناه... حکایت مرد کوناه... حکایت مرد کوناه...

که را کند یک درم... که با باده شامگشت هاشم که... باز با شامه که خرمندیت... بنه و تیکه سلطان ایوان خشت... چه بر خشت سلطان چه بر خشت... که بر باد شامه است و گریه... بر و شکر زیوان کن ای ملک... که بر خیزد از دستت از کس

حکایت... ریا خوار سے از زوبانے تما... پس چید روزے کرتی گرفت... بنجواب اندرش یزید پرسید حال... بگفت ای سپر قصد برین جوان... شندیم که هم نفس جان بدو... دگر با بر نیان نشستن گرفت... که چون رسی از شتر و شتر اول... بدون و ذرا تمام از زبان

حکایت... شندیم که صاحب سله میگرد... که گفت مید نمت و مترس... چه سخوام از طارم از شستن... یکله خانه بر قامت خویش کرد... کزین خانه بتیر کنی گفت پس... همیغم پس از بهر گنجه شستن

حکایت... که بر گشته ایام و بد حال بود... غلامان حاکم در بندش بتیر... همگفت از هول جان سیدید

حکایت... که بر گشته ایام و بد حال بود... غلامان حاکم در بندش بتیر... همگفت از هول جان سیدید

کلیت مرد کوناه... حکایت مرد کوناه... حکایت مرد کوناه... حکایت مرد کوناه...

۹۸

ایران مردمان و بان و خست	که میند که شمع از زبان خست
حکایت و عخط اسرار	
گوش باغلامان یکس از گشت	که این انبیا یکس باز گشت
برسانه گشت و گردان	که برادر و شتر در جهان
بر برادر و جلا و رابه درج	که برادر و سرهای اینان به تیغ
بسیار گشت و زهار خوا	سکش بندگان کین گت از تو خاشا
تو اول نه بستی که سر پیر بود	چو سیلاب شد زمین استین چو سوز
تو پیداکن از اول برکس	که از خود بگوید بزهر کس
چو امیر بختینه و ایران سپا	و لے راز را خوشین پاس دا
نخن نامگونی بر دوست هست	چو گفته شود باید بر تو دوست
نخن بودست در جادول	ببالای کام در باش مثل
توان بازی دادن به مهره دیو	و لے بازی توان گرفتن به رپو
تو دانی که چون یوست از کس	نیاید بملاحول کس باز کس
یکه طفیل بر او از زرخش بند	نیاید بصدر کس هم از دست
سگوسه آنکه گر ملا آتوسه	وجوده ازان در ملا آتوسه
پرهقان دان چو شگفتین	بازش نمگوته و یا تو هم قرن
حکایت سلامت جابل در جارب	خاموشی

۹۹

ایران مردمان و بان و خست	که میند که شمع از زبان خست
حکایت و عخط اسرار	
یکس از گشت و وقت جنگ	که زبان دریدند وی ایچنگ
تقا خورده عریان گریان	جهانزید که گفتش ای خود پرست
چو غمخیز گشت لبه بود کس در کین	در دیده اندیدی چو گل سپین
سر سیه گوید سخن پر زان	چو طفیل بر لبه مغز و بسیار لاف
نریخته که آتش ز باست پوی	بابی توان کشش در نفس
اگر هست مردان ز هر خبره	هنر خود بگوید نه صاحب هنر
اگر مشک خالص آری گوئی	گرت هست خودش کرد و بوی
بسیار گشتن که ز زعفران بیت	چه حاجت بکنک و بگو چه بپسیت
بجویند زین حرفه ان حسرا	که سعدی ایست و امیر گار
رو باشد از پوشتینم در بند	اگر طاعت نذارم که مغزم برند
حکایت	
نقصند را بپسرنیک رنجور بود	نیکب از نس او پیر دور بود
یکس پارسا گفتش از روی بند	که بجز از مرغان وحشی زبند
آفتها سے مرغ عرفوان شکست	که در بند ما از چو زندان گشت
بگمده است بر طاق رتبان ز کس	یکس نامور بهبل خوش سره

کجه چون میگویند که در آن کس که از زبان خست

کجه چون میگویند که در آن کس که از زبان خست

کجه چون میگویند که در آن کس که از زبان خست

۹۹

ایران مردمان و بان و خست	که میند که شمع از زبان خست
حکایت و عخط اسرار	
یکس از گشت و وقت جنگ	که زبان دریدند وی ایچنگ
تقا خورده عریان گریان	جهانزید که گفتش ای خود پرست
چو غمخیز گشت لبه بود کس در کین	در دیده اندیدی چو گل سپین
سر سیه گوید سخن پر زان	چو طفیل بر لبه مغز و بسیار لاف
نریخته که آتش ز باست پوی	بابی توان کشش در نفس
اگر هست مردان ز هر خبره	هنر خود بگوید نه صاحب هنر
اگر مشک خالص آری گوئی	گرت هست خودش کرد و بوی
بسیار گشتن که ز زعفران بیت	چه حاجت بکنک و بگو چه بپسیت
بجویند زین حرفه ان حسرا	که سعدی ایست و امیر گار
رو باشد از پوشتینم در بند	اگر طاعت نذارم که مغزم برند
حکایت	
نقصند را بپسرنیک رنجور بود	نیکب از نس او پیر دور بود
یکس پارسا گفتش از روی بند	که بجز از مرغان وحشی زبند
آفتها سے مرغ عرفوان شکست	که در بند ما از چو زندان گشت
بگمده است بر طاق رتبان ز کس	یکس نامور بهبل خوش سره

کجه چون میگویند که در آن کس که از زبان خست

کجه چون میگویند که در آن کس که از زبان خست

۱۰۰

گر باز دانه نشیب و فراز / آنگونی که این کوه است آن دراز

حکایت و معنی راحت خاموشی و آفت بسیار سخن

چنین گفت پیری بسندید بهوش / خوش آید نماند بران بگوش

که در بند رفتم به سخن فدا / چه دیدم چو پلید آسایش دراز

در آغوش او دگر می چون تم / فرود و دران بلهباش در

چنان تشنگش آورد اندر کمان / که پنداری لیل نیش آتشار

مرا امر معروف و نهی گرفت / فصول آتش گشت و درین گرفت

طلب کردم او پیش و چون بگوش / که ای خدا ترس بے نام و ننگ

بشعش و ششام و آشوب و زجر / پسید ز شیه فرق کردم چو نگر

شدن بر ناخوش بالای باغ / پرید آن مضیض ز زیر زانغ

و لاجرم آن دیو یکن بخت / پرسی بیکر اندر من و نخت

کلی لوق سجاده زرق پوش / سیه کار و نیا خردین فروش

مرا تر باول رکعت ز شش بود / برین خص جان بروی آشفته بود

کون آنچه شد تهنه ز خام من / که گزین بر کردی از کام من

آنم بر آورد و فرساید و خواب / که شفقت بر فدا و رحمت نماند

نماند از جوانان که در شب / که بسازم داوا زین مرد پیر

که شرمش نیاید پیر سهری / ردن دست در ستر نامحسری

کوهی که در بند رفتم به سخن فدا / که پنداری لیل نیش آتشار

چنین گفت پیری بسندید بهوش / خوش آید نماند بران بگوش

که در بند رفتم به سخن فدا / چه دیدم چو پلید آسایش دراز

در آغوش او دگر می چون تم / فرود و دران بلهباش در

چنان تشنگش آورد اندر کمان / که پنداری لیل نیش آتشار

مرا امر معروف و نهی گرفت / فصول آتش گشت و درین گرفت

طلب کردم او پیش و چون بگوش / که ای خدا ترس بے نام و ننگ

بشعش و ششام و آشوب و زجر / پسید ز شیه فرق کردم چو نگر

شدن بر ناخوش بالای باغ / پرید آن مضیض ز زیر زانغ

و لاجرم آن دیو یکن بخت / پرسی بیکر اندر من و نخت

کلی لوق سجاده زرق پوش / سیه کار و نیا خردین فروش

مرا تر باول رکعت ز شش بود / برین خص جان بروی آشفته بود

کون آنچه شد تهنه ز خام من / که گزین بر کردی از کام من

آنم بر آورد و فرساید و خواب / که شفقت بر فدا و رحمت نماند

نماند از جوانان که در شب / که بسازم داوا زین مرد پیر

که شرمش نیاید پیر سهری / ردن دست در ستر نامحسری

کوهی که در بند رفتم به سخن فدا / که پنداری لیل نیش آتشار

تو یار که فرمان بگری و کوش / کمال و قدرت آینه آنگار کوش

ترمانی به چو پیر در بیان ندرید / میان بست بی اختیارش بدید

یکه طفت مینرود که در پیش مین / یکه صوفیان مین که می خورده ام

یکه صوفیان مین که می خورده ام / اشارت کنان مین آرزوست

بجزون بر از جور دشمن تمام / بلاخورد روزی بخت گذشت

شب از شرمساری فکر نخواست / مریز آبروسه برادر بگوش

که دهرت بریزد بهتر بروی / حکایت

بر اندر حق مردم نیکت و بد / حکو اسے جو انم و صاحب خرد

که چه مرد در انصاف خود سے کنی / و ک نیک مرد است بر سکنی

ترا هر که گوید فلان کس بدست / چنین دان که در پوین خودت

که فعل فلان از اباید بیان / وزیر فعل بر سے ترا بر عیان

بدر گفتن خلق چون دم زدنی / اگر راست گوئی سخن هم بدی

حکایت

کوهی که در بند رفتم به سخن فدا / که پنداری لیل نیش آتشار

کوهی که در بند رفتم به سخن فدا / که پنداری لیل نیش آتشار

چنین گفت پیری بسندید بهوش / خوش آید نماند بران بگوش

که در بند رفتم به سخن فدا / چه دیدم چو پلید آسایش دراز

در آغوش او دگر می چون تم / فرود و دران بلهباش در

چنان تشنگش آورد اندر کمان / که پنداری لیل نیش آتشار

مرا امر معروف و نهی گرفت / فصول آتش گشت و درین گرفت

طلب کردم او پیش و چون بگوش / که ای خدا ترس بے نام و ننگ

بشعش و ششام و آشوب و زجر / پسید ز شیه فرق کردم چو نگر

شدن بر ناخوش بالای باغ / پرید آن مضیض ز زیر زانغ

و لاجرم آن دیو یکن بخت / پرسی بیکر اندر من و نخت

کلی لوق سجاده زرق پوش / سیه کار و نیا خردین فروش

مرا تر باول رکعت ز شش بود / برین خص جان بروی آشفته بود

کون آنچه شد تهنه ز خام من / که گزین بر کردی از کام من

آنم بر آورد و فرساید و خواب / که شفقت بر فدا و رحمت نماند

نماند از جوانان که در شب / که بسازم داوا زین مرد پیر

که شرمش نیاید پیر سهری / ردن دست در ستر نامحسری

کوهی که در بند رفتم به سخن فدا / که پنداری لیل نیش آتشار

عالم است از فضل کردن خیر
و در هر دو عالمی که درین است
بسیار از او بی خبرند
و در هر دو عالمی که درین است
بسیار از او بی خبرند

کے گفت تجلیج خود خواہ است
نرسد سب سے زاد و فریاد خلق
جہا مذیدہ پریر سہ زاد
کز واد و مظلوم و سکیں او
تو دست از وی زود کار کش
نہ نیز از تو محبت پسند آدم
ہر درخ بر و در بری آگاہ
در کس کیفیت پیش میدود
سبا و اکہ سہا بد و رخ رود

شیدم کہ از پارسیان کی
و گر پارسیان خلوت نشین
باز نماز این حکایت نیست
در پر و ہر بار شورید و حال
بطیبت خندید با کو و کے
بغیبت قبا و زور و پوسٹین
بصاحب نظر باز گفتند گفت
بطیبت بہت نسبت حال

بطفہ درم محبت بود و است
یکے جا باز پارسیان کوی
کہ ہم آتہ اول نسبت بکوی
نہ استے چپ کہ بہت و است
ہی شستن او نوم دست و رو
دوم نسبت او سوم گفت بشوے

حکایت
حکایت
حکایت

کے گفت تجلیج خود خواہ است
نرسد سب سے زاد و فریاد خلق
جہا مذیدہ پریر سہ زاد
کز واد و مظلوم و سکیں او
تو دست از وی زود کار کش
نہ نیز از تو محبت پسند آدم
ہر درخ بر و در بری آگاہ
در کس کیفیت پیش میدود
سبا و اکہ سہا بد و رخ رود

بہر آنکه در این عالم
بسیار از او بی خبرند
و در هر دو عالمی که درین است
بسیار از او بی خبرند
و در هر دو عالمی که درین است
بسیار از او بی خبرند
و در هر دو عالمی که درین است
بسیار از او بی خبرند

عالم است از فضل کردن خیر
و در هر دو عالمی که درین است
بسیار از او بی خبرند
و در هر دو عالمی که درین است
بسیار از او بی خبرند

یکے نامیان نسبت آغاز کرد
کے گفتش ای یار شورید گ
گفت از پس چار و یو بخش
بہنیں گفت در پیش مساوی نس
کہ کا فر چیکارش این نیست
در ذکر عجب سارہ باز کرد
تو پر گز غنہ اگر وہ در فنگ
ہمہ عمر نہادہ ہم باہی پیش
ندیدم چنین محبت برکشے
ستمان جو زربانش نرس

چو خوش گفت دیوانہ مر خیزے
سن از نام مردم برشته برم
کہ دانند پروردگان خسرو
رفیقے کہ غائب شدی نیکنام
یکے آنکہ باشن باطل خوزد
ہر نگویرو نام مردم نیکار
کہ اندر قضاے تو گوید بہان
کے پیش من جهان ماست
حدیثی کران لب بدین گزی
مگویم عجب نسبت ماورم
کہ طاعت جان بکہ ماورم
و در حیرت از و بر رفیقان
دوم آنکہ ناسش برشته برند
تو چشم نگو کوی از وی مدار
کہ پیش تو گفت از پس مردمان
کہ مشغول خود در جهان ماست

سہ گش اشیدم کہ نسبت روتا
یکے بادشاہ ماست پسند
چو زین در گذشی تبارم خطا
کز و بر دل خلق مینے گزند

حکایت
حکایت
حکایت

کے گفت تجلیج خود خواہ است
نرسد سب سے زاد و فریاد خلق
جہا مذیدہ پریر سہ زاد
کز واد و مظلوم و سکیں او
تو دست از وی زود کار کش
نہ نیز از تو محبت پسند آدم
ہر درخ بر و در بری آگاہ
در کس کیفیت پیش میدود
سبا و اکہ سہا بد و رخ رود

بہر آنکه در این عالم
بسیار از او بی خبرند
و در هر دو عالمی که درین است
بسیار از او بی خبرند
و در هر دو عالمی که درین است
بسیار از او بی خبرند
و در هر دو عالمی که درین است
بسیار از او بی خبرند

کے گفت تجلیج خود خواہ است
نرسد سب سے زاد و فریاد خلق
جہا مذیدہ پریر سہ زاد
کز واد و مظلوم و سکیں او
تو دست از وی زود کار کش
نہ نیز از تو محبت پسند آدم
ہر درخ بر و در بری آگاہ
در کس کیفیت پیش میدود
سبا و اکہ سہا بد و رخ رود

کلیه کتب در این کتاب
از زبان سید محمد باقر
که با او در کتب کتب
که با او در کتب کتب
که با او در کتب کتب

بخت آور و نیک مردی
که مرگت نه خفته است
باز نغمه از جای برودن بجای
سخن صیقل بر بخت نهرم گشت

حکایت

فریدون زیری سپید شد
ز نسای حق اول نگهداشتی
نه در حال غمزه بر خلق رنج
اگر جانب حق نذاره کج
کس از خالص لشکر زمانه ست
مشربلیک چون شاه گردن فدا
خواهد ترا زنده آن خودت
یکه شوی ستور دولت پناه
که در صورت دستان پیشین
چو بر سیدی کنون نشانی یافت

کلیه کتب در این کتاب
از زبان سید محمد باقر
که با او در کتب کتب
که با او در کتب کتب
که با او در کتب کتب

کلیه کتب در این کتاب
از زبان سید محمد باقر
که با او در کتب کتب
که با او در کتب کتب
که با او در کتب کتب

بخت آور و نیک مردی
که مرگت نه خفته است
باز نغمه از جای برودن بجای
سخن صیقل بر بخت نهرم گشت

کلیه کتب در این کتاب
از زبان سید محمد باقر
که با او در کتب کتب
که با او در کتب کتب
که با او در کتب کتب

۱۰۶

حکایت

جوانی ز ناسازگار می خفت
 گرانباری ز دست این همه می خفت
 بستن نه گفتش آنچه او چه دل
 بشت سنگ بالائی بیخانه سوز
 چو از گلبنه تویده باشی خوشی
 درختیکه موسته بارش خوری

گفتار در بیان تربیت اولاد

پسر چون ده برگدشتش نشین
 بر تپه آتش نباید فروخت
 چو خواهی که ناست بماند بجا
 که عقل درش نباشد بے
 بساز روزگار که سخت برود
 خردمند و پرهیزگارش برود
 بخردی درش و خبر و تعلیم کن
 تو آموز را که در حسین و زه
 بیاوز و بر ورده را دست بچ
 و اگر دست داری چو قارون گنج

ز نامحرمان گوزان ترشین
 که تا چشم بر هم زنی خانه سینت
 پسر را خردمندی آموز دور آ
 میری و از تو نماند که
 پسر چون پدر نازشش پرورد
 گرش دوست دار بنازش مد
 بر نیک بدش و عده و بیم کن
 از تو بچ و نمدید استاد به
 و اگر دست داری چو قارون گنج

بسیار از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست

بسیار از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست

بسیار از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست

چو از سطر بورد ز کوه
 بری بگیری بود محبوب من
 چرا با جوانان نیایم جمع
 شنیدم سی قاست بیختمن
 محاسن چو مردان ارم بهست

گفتار در تر از از صحبت امر دان

خزابت کند بشا بد خانه کن
 نشاید هوس با ختم با گل
 چو شو در اهر بے شش کرد
 زن خوب خوشتر است آری
 در و دم چو خنجر دست از وفا
 نی چون کوه کج بر چرخ شکر
 بسین و لدریش چو چرخ شکر
 گرش پایوسه نزار دت پال
 سله ز منزه دست از دم کن توی
 مسکن بد بفرزند مردم نگاه

برو خانه آباد گردان بزنی
 که هر ما مدادش بود لبای
 تو دیگر چو پروانه گردش کرد
 چه ماند بنیادان نو خاسته
 که از خنده آمد جوگ در قفا
 که چون مثل نتوان شستن شکر
 کزان وی دیگر چو چرخ شکر
 درش خاک باشی نماند سپاس
 چو خاطر بفرزند مردم دهس
 که ز زخوشیت بر آید تباہ

حکایت

بسیار از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست

بسیار از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست

۱۰۷

حکایت

بگردون شد از کوه بای هو
 بدو گفت ای لعبت خوب من
 که روشن کنی مجلس با چرخ
 که میرفت سلفیت با چرخ
 نه ز روی بودش مردان است

گفتار در تر از از صحبت امر دان

برو خانه آباد گردان بزنی
 که هر ما مدادش بود لبای
 تو دیگر چو پروانه گردش کرد
 چه ماند بنیادان نو خاسته
 که از خنده آمد جوگ در قفا
 که چون مثل نتوان شستن شکر
 کزان وی دیگر چو چرخ شکر
 درش خاک باشی نماند سپاس
 چو خاطر بفرزند مردم دهس
 که ز زخوشیت بر آید تباہ

حکایت

بسیار از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست

بسیار از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست
 بپوشد از آن که در دست

که در صحن دیدن چو پیل چو باد
فغانیست که در غم از بیان
زدم زنده از آفت ببار
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل

که با پا کبازیم و صاحب نظر
که بر سفره حسرت خورد و روزه
که قنقلت بر تنگ خرم و بند
که اگر کج مشرب سیمان کویت است
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل

که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل

که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل

که اول قدم بی خلط کرد و آمد
ازین تا بدان ابرین تا ابرین
چو دریا بلز جام گیتی نماسد
کزینان بمرودی و جلیت زدی
که بر واهی صحت نماند بے
از مردم چنان بگرزد که بود
خفیفش نماند و پیرنگار
که تو عیون اگر هست رعالم آو
بگویند ازاد بار و بدخوبی است
نخیمت شمارند و فضل خدای
خوشی ابو در وقت نمانوشی
سعادت بلندش کند بانه
که درون پرور است این و مایه
مرصعیت شمارند و دنیا پرست
که همیشه خوانندت پنجه کار
و گر خاموشی نقش گر ماده

که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل

که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل

که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل
که در وقت سستی چو پیل

علا

که در وقت سستی چو پیل

۱۱۰
در روزی که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز

عقلمه بصیرت بر میند و بود
که چشم از خیا در بر گشود
نظار و با لاش تبسلیم گوش
بگو گفت یکین جور سخن
سر سیمه خوانندت و غیره رای
بگو نید غیرت نزار و بیس
که فردا دو وقت بود پیش پس
تشنه خلق گرفتار گشت
که در میان با کرد و حسرت برود
که پیغمبر از حبش دشمن زست
نظار و شنیدی که ترسنا چگفت
گر قرار را چاره صبرست پس

حکایت
جوانی هنرمند فرزانه بود
که در وعظ چالاک و مردانه بود
نکو نام و صاحب دل حق پرست
خطا عارضش خوشتر از خطا دست
قوی در بلاغات و در محو پرست
ولی حرف ابجد گنگنه درست
بچه را بگفتم که صاحب دلان
که دندان مشین نزار و فلان
برآمد ز سو و امن سز و سه
کزین جنس نبود در دیگر گوسه

ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز

ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز

ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز

ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز

ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز

ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز

ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز

ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز
ببیند آن که در آن روز

چو باز و قوی کرد و دندان طبر
 چنان سبزه شیر خامش کند
 تو نیز ای که در قوی طفل را
 بر آنده ای پیش این پستان بصبر

جوانی سرور ای ماهی زلفت
 چو سحر در شمش آوری و مهر
 که گریبان در مانده بودی خرد
 نه در عهد نوری حالت نبوه

کمالی که آن یک کس زنجیر
 بحال شوی باز در قهر کور
 و گردیده چون بر خور و چرخ
 چو پوشیده پی نیستی که زام

گفتار اندر صنوع باری در ترکیب خلقت انسان
 بسین تا یک گشت از چند بند
 باقلیدش صنوع در هم نماند
 اول سات

از آن که در قوی طفل را
 بر آنده ای پیش این پستان بصبر
 چو سحر در شمش آوری و مهر
 که گریبان در مانده بودی خرد
 نه در عهد نوری حالت نبوه
 کمالی که آن یک کس زنجیر
 بحال شوی باز در قهر کور
 و گردیده چون بر خور و چرخ
 چو پوشیده پی نیستی که زام

کتابت این کتاب
 در روز شنبه در ماه رجب
 در شهر کاشان
 در سنه ۱۱۱۲
 در روز شنبه در ماه رجب
 در شهر کاشان
 در سنه ۱۱۱۲

حکایت
 در روز شنبه در ماه رجب
 در شهر کاشان
 در سنه ۱۱۱۲

بگردن درش مهره بر هم فر
 چو پیش فرو رفت گرون تن
 پز شکان با نذر حیران درین
 سرش از چیده تن است شد
 و گردی بودی تن است شد
 نه کرد آن مرد یاب در و نگاه
 شنیدم که میرفت و کیفیت نرم
 پیچیدی امر و زوی ازوش
 که باید که بر خور سوزش می
 سرگردنش همچنان شد که بود
 بختند بسیار که بافتند
 که در زوی می سر براری بیخ
 گفتم از نظر در صنوع باری تو عالمی

شب از بهر آسایش قوت درو
 پهل بر براسه کو فواش دار
 اگر باد و برست باران سینا
 بجا کار داران قسیران برند
 در کشنده مانی ز سخته جوش
 که خای بر آبت آرد بروش

کتابت این کتاب
 در روز شنبه در ماه رجب
 در شهر کاشان
 در سنه ۱۱۱۲
 در روز شنبه در ماه رجب
 در شهر کاشان
 در سنه ۱۱۱۲

حکایت
 در روز شنبه در ماه رجب
 در شهر کاشان
 در سنه ۱۱۱۲

حکایت
 در روز شنبه در ماه رجب
 در شهر کاشان
 در سنه ۱۱۱۲

علاج انفلونزا
علاج سرماخوردگی
علاج تب
علاج کوفت
علاج سردی
علاج خشکی

از دل و زبان
از دل و زبان
از دل و زبان
از دل و زبان

گفتار از طرف صاحب دلان و رحمت نه در اسباب
شست است باری شفا و زین
عسل خوش کند زنده کار خاخرت
حق مانده دراک جان از بدن
بگردد بولا و چشم ز خورده
ز پیش مطر تا توانی گریز
و پند مابود قابل شرب آب
که با تمام سانه طبع و طعام
مرکب ازین چار طبیعت فرو
تراز وی عدل طبیعت شکست
گفت سینه جان ز خورش و آرد
تن نازنین را شود کار خاتم
که پیوسته با هم خوایند ساخت
که لطف حق سید هر دورش
نمی حق شکرش نخواسته گذارد
خدا را شناگوسه و خود بسین
گذرا تا بید که باشد عرور

علاج سردی
علاج تب
علاج کوفت
علاج سرماخوردگی
علاج انفلونزا

از زبان و دل
از زبان و دل
از زبان و دل
از زبان و دل

علاج انفلونزا
علاج سرماخوردگی
علاج تب
علاج کوفت
علاج سردی
علاج خشکی

حکایت سفر هندوستان و ضلالت بت بلستان

تجی دیدم از عجاج و روه شست
چنان صورتش بسته تناسل کرد
نمیزد حاجت کبار و آنها روان
طمع کرده رایان چین و چگل
زبان او در آن رفته از هر مکان
فرد ما ندوم از کشف آن ماجرا
منش را که با من سرو کار بود
بمنزلی بر رسیدم ای بزمین
که در جوش این ناتوان پیکر
نه خیر و نه بدش ندر نماز پاک
بزمینی که چشماش از کبر است
برین گنتم آن دست چین گرفت
سنان بر کرد و سپهر آن دیر
چو آن کوچ پیش نشان راست بود
که مردار چو دانام و صاحب است
دو ماندم از چاه همچون حیرت
برون از مدار اندیدم طریق

علاج انفلونزا
علاج سرماخوردگی
علاج تب
علاج کوفت
علاج سردی
علاج خشکی

از زبان و دل
از زبان و دل
از زبان و دل
از زبان و دل

از کجاست که در دست...
بسیار از آن است...
بسیار از آن است...

که بر دم در آن شب غدا... یکم دست بردل یکی بر دعا نخواه از قصای برهن خروش بر آور و شیر روز از غلات بکدم جمانه شد فروخته از یک گوشه ناگه در آمد تماشای بیر آمدن از دور و دست و کوی در آن تنگه جای در زن مانند که ناگه تماشای برداشت دست تو گفتی که در یاد آمد بچوش برهن نگه کرد و خندان بن حقیقت عیان گشت و باطل نما خیال محال آمد و دم است که حق ز اهل باطل نباید گشت نه مردی بود چو نه خود گشت که من ز آنچه گفتم پشیمان شدم عجب نیست سنگ از بگردیل	بگردیده بودم گناهی عظیم در شب درین قیدم مبتلا که ناگه در دل برنج و کوفت کوش خطیب سپوش شب بجایان فقا و آتش صبح در سوخت تو گفتی که در خطه رنگبخت از نشان تیر راسه و نامشده روی کس از دم دور شهر و بر زن مانند من از خصمه رنجور از خواب گشت بجبار از نیما بر آمد خروش چو تجمانه خالی شد از آب من که در آنم ترا پیش مثل بماند چو دیدم که جیل آمد و محکم است ببارتم از حق و گریه گفتم چو بینی زبردت را از دست زمانه بساوس گریانم بگردیل کاغذ آن کردیل
--	--

بسیار از آن است...
بسیار از آن است...

بسیار از آن است...
بسیار از آن است...

و اگر سر نخوست نهسد بر دست فرمبند در پایسه در پسته تماشای بکشم بنگ آن نخست چو دیدم که عو غمانه نه نخست چو اندر زیستاش آتش روی مکش چو آن مردم گزاسه چو ز نیور خسانه بیانش گفتم بچاکب ترا ز خود میسند از تیر در او راق سعیدی چنین بندست بمندی آدم بعد از آن سینه از انجمله تلک که برهن گشت در اقبال تاسید بو کبر سعد که جو ز فلک و او خواه آدم و عا که سے این دو تم تبه و ا که مرهم نهاده و ز خود در پیش که این شکر نکت بجای آورم فرح یا فغم بعد از آن بندم	اگر دست یا بد بر دست چو رفتی و دیدی مانس دره که از مرده و گیزید بد حدیث را که دم آن بوم دیگر خیمه در شیران برهن اگر خبری چو کشتی در آنجا نه و گیزید گریز از محبت که گرم است چو افتاد و آن بدند آن کیم که چون پا دیوار گندی گشت وز انجا بر راه من با همی و هانم جز امر و ز شیر گشت که مادر زاید چو قبل بوسد درین سایه گستر نیا آدم حدایا تو این سایه پانیده در که ز خود و انعام و اگر ام نوش و گریاسه گرد و خجسته شرم هنوزم بگوش است از آن پنانه
---	---

بسیار از آن است...
بسیار از آن است...

۱۲۴
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

تو خافل در اندیشه تو مال
برین خاک چندان صبا بگذرد
تعبار بود چشم غفلت بدو
بجن سر غفلت از چشم پاک

حکایت عداوت در میان دو شخص
سیان و تن یعنی بود و جنگ
زویدار هم تا جگر سے زبان
بکجه راجل بر سر و در چشم

ز روی اوت بیازوی زو
سراجور و پیش اندر خاک
وجودش گرفتار زندان گو
ز دور فلک بدر زویش پهل

کت دست و نمخچه زویند
چنانش بر و حمت آمد زول
پیشان شد از کرده نوحی نشت

دوان میسر از لب و سبب
ابن اکامان بکمان از سبب
خان از توان از سبب

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

مویخت و سپید
خبر داری از استخوان نفس
چو مرغ از قفس نیت و سبب
گمدر ز صفت که عالم نیست

سکندر که بر عالم حکم داشت
میسر نبودش که زو عالمی
برفتند و بر کس برود آنچه گشت
چرا دل برین کار و آنکه نیم

پس از ما چه گل دهد بوستان
قل اندر دل آرام دنیا بستند
چو در خاکه ان کد غفلت مرد
سر ز جیب غفلت بر آور کون

نی چون خواهی آمد بشیر از دور
پس ای خاکسار گنه غمغریب
بر آن از دور سر خمیده دیده جو

حکایت در عالم طفولیت
ز عهد پدر با دم آید چشم
که باران حمت بر و هر سر

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان
کبریا که در دست در دل و در جهان

از منتهی دستهاست باز
از منتهی دستهاست باز
از منتهی دستهاست باز
از منتهی دستهاست باز

حکایت	
تعمیرم بجز در چو یاد آورم که میگفت با حق بزرگی بی	تعمیرم بجز در چو یاد آورم که میگفت با حق بزرگی بی
تا جات شویره در حرم بسیگن که در تم کبیر رو که	تا جات شویره در حرم بسیگن که در تم کبیر رو که
نزد در حیر آستان ستم فرمانده بانفس اماره ایم	نزد در حیر آستان ستم فرمانده بانفس اماره ایم
که عفتش تو اندر گفتم عنان بجز و پلنگان بنا یزور	که عفتش تو اندر گفتم عنان بجز و پلنگان بنا یزور
وزین دشمنانم پناه به بره باوصاف بملش ماتندیت	وزین دشمنانم پناه به بره باوصاف بملش ماتندیت
بدر فون شرب علیہ السلام که مرد غار آشمار ندر زن	بدر فون شرب علیہ السلام که مرد غار آشمار ندر زن
بصدق جوانان تو خاسته ز رنگ دو گفن به فر یادرس	بصدق جوانان تو خاسته ز رنگ دو گفن به فر یادرس
که بے طاعت از اشاعت گفتند وگر زتے رفت معند درار	که بے طاعت از اشاعت گفتند وگر زتے رفت معند درار
ز شرم گنه دیره بر پشت پا ز پانم بوقت شهادت میند	ز شرم گنه دیره بر پشت پا ز پانم بوقت شهادت میند

باب دوم در مناجات	
پایا بر آریم دشتی ز دل بفصل خزان در مینی درخت	پایا بر آریم دشتی ز دل بفصل خزان در مینی درخت

حکایت
حکایت
حکایت
حکایت

عاشق
عاشق
عاشق
عاشق

عاشق
عاشق
عاشق
عاشق

از منتهی دستهاست باز
از منتهی دستهاست باز
از منتهی دستهاست باز
از منتهی دستهاست باز

حکایت	
تعمیرم بجز در چو یاد آورم که میگفت با حق بزرگی بی	تعمیرم بجز در چو یاد آورم که میگفت با حق بزرگی بی
تا جات شویره در حرم بسیگن که در تم کبیر رو که	تا جات شویره در حرم بسیگن که در تم کبیر رو که
نزد در حیر آستان ستم فرمانده بانفس اماره ایم	نزد در حیر آستان ستم فرمانده بانفس اماره ایم
که عفتش تو اندر گفتم عنان بجز و پلنگان بنا یزور	که عفتش تو اندر گفتم عنان بجز و پلنگان بنا یزور
وزین دشمنانم پناه به بره باوصاف بملش ماتندیت	وزین دشمنانم پناه به بره باوصاف بملش ماتندیت
بدر فون شرب علیہ السلام که مرد غار آشمار ندر زن	بدر فون شرب علیہ السلام که مرد غار آشمار ندر زن
بصدق جوانان تو خاسته ز رنگ دو گفن به فر یادرس	بصدق جوانان تو خاسته ز رنگ دو گفن به فر یادرس
که بے طاعت از اشاعت گفتند وگر زتے رفت معند درار	که بے طاعت از اشاعت گفتند وگر زتے رفت معند درار
ز شرم گنه دیره بر پشت پا ز پانم بوقت شهادت میند	ز شرم گنه دیره بر پشت پا ز پانم بوقت شهادت میند

حکایت
حکایت
حکایت
حکایت

پرستان
پرستان
پرستان
پرستان

پرستان
پرستان
پرستان
پرستان

خاتمه الطبع

جلد دوم خود نوشت سرور انبیا و نعت آل عباد و تحت اصحاب باصفائین و کتب متعدد در دست او که در کتابخانه نویسنده
 در حجت بنی اندازد یاد که درین ایام لغات و لغات نهم از تحت لقیام کتاب برکت انشا بنی جنرال طبع و شایب مخزن اند
 و بنده معدن لغات از جمله فصاحت و بیان بلاغت و تمامان بهار جاودان هم با همی بوستان که تصنیف شریف گل سر
 گستان خوش بیانی و عنایب جنستان معانی و معجز طرازی استاد الاساتذ اصح انصفا ارفع البیانات شیخ اشوع حضرت
 صلح الدین سعدی شیرازی علیه رحمة اللہ است و در اکثرت قولیت و کثرت در س تدریس سنی اللادمان در لغات فطری و لغات
 سنوی و نظیر خود خود است تصحیح لغت و محنت کاتبی افضل الامثال و الاقران مولانا محمد حامد علیخان حاتم آبادی
 زنده الهادی صحیح مطبع که بفضل تخلص در میان در بخشش ممالک کن فقیه فز و کده است نفر سود دل جای بطور سنا سنا است
 کتب است مینو سواد خطا لا ثانی حسرت خوشنویسان منشی جو الال پرشاد صاحب کتب در مطبع عالم منشی
 نو لکشتو صاحب تاج کاپور صانه الله عن شکر الله بوسیرت علی العیاب علی القاب منو و روزگار منشی پراگ نراین صاحب
 راه پادراک مطابع اود در اخبار کتب و کاپور دلاهور و غیره دام اقبال از ساعی جمیل کار پر دازان مطبع بکشد سن خوبی
 بنظر آن خوش سلوبی باه و سمیر شاد بارسی و بنتم این عروس پری بکریاس طبع در کیشید و بنم در مطبع فر امید

قطعه تاریخ طبع از عنایب گستان خوش مقالی گل سر سبد بوستان نازک خیالی سخنور کان جناب
 منشی بگلواندیال صاحب عامل جنرل ایجنٹ مطبع هذا

شده طبع چو بوستان مرغوب جهان	گردید زلفه جان جهانش خوابان
بهر تاریخ سال همسری قافل	گفتم چه عیب بوستان خندان

درین بوستان حضرت شیخ	حکایات اند زلس خوب گفت
چو شد طبع قافل سال	نوشتم زهی این را با من گفت

قطعه تاریخ از نتیجه فکر عالم یعنی قافل لوزی سر سبد سخنوران هم پایه سبحان مولانا محمد حامد علیخان
 صاحب شاه آبادی صحیح مطبع هذا

بوستان شیخ سعدی رحمة الله علیه	با هزاران خوبی سخنون چنان طبع گشت
در در نسیم حامد بنیم مصره تاریخ سال	بوستان به صحرای کنون چه نادر گشت

اخلاق ناصری - مشهور علم اخلاق کی کتاب -
 اخلاق محمدی - مصنفه محمد علی نوری اخلاق بین -
 مصباح الهدایت - ترجمه عوارف مشهور کتاب ہے -
 رساله ہدایت المؤمنین - مؤلفیت بین -
 سرور العباد - شیعہ قصیدہ بابت سعاد -
 مجالس العشاق - با تصویر تصنیف میر سلطان بین
 نبیرہ شہنشاہ ایسہ تیمور گورکان ہے نظم و تر لکتن
 پند نامہ - مصنفہ حضرت فرید الدین عطار تصوف بین -
 مجالس العشاق - با تصویر بطبوعہ جدید -
 بہارستان جامی - بحواب گستان سعدی -
 فتویٰ نیرم وصال - مؤلفان بین مصنف شامولان با

کیمیای سعادت فارسی - امام محمد غزالی -
 عطالی نامہ - تصنیف شیخ شاہ محمد غزالیات لامیہ -
 مصفوة المصادر - عرفان نامہ مشہور کتاب ہے
 انشاء و لکتن - مصنفہ منشی فتح محمد صاحب -
 ایضاً - مصنفہ منشی فتح محمد صاحب جلی قلم گداز
 دستور المکتوبات -
 انشاء بہار بر غم - مصنفہ مولوی امانت علی صاحب
 انشا فائز - از مولوی محمد اکرم صاحب تخلص
 حدائق العشاق - مصنفہ ملا فیضی در تاثیرات عشق -
 اخلاق جلالی - محقق از ملا جلال الدین حق دوانی
 علم اخلاق بین نہایت خوش خط

کتب زبان فارسی و میں تبدیلیان کتب

کریمیا منشی - از تصنیف شیخ سعدی رحمة الله -
 کریمیا معرب - جلی قلم سح اعواب ایجاب و منشی
 کما رکا پرشاد و موجب -
 انشاء و الاویز - در تلازم شطرنج از مولوی عبد الغفر
 رقصات غزیری - مصنفہ - ایضاً -
 وریکتا شرح کریمیا - مصنفہ حافظ محمد زید صاحب -
 بندگی نامہ - بطور ترجیح بند مصنفہ کھنیا لال صاحب
 کریمیا چیم - ترجمہ ہے کریمیا کابیات ہمزون بین -
 کامقیران - فارسی تصنیف شاہ علاء الدین اوردی -
 ایضاً - اردو - کھنیا لال صاحب سے اردو دین
 ترجمہ کی ہے -
 محمود نامہ - مصنفہ معنصری مشہور کتاب ہے -
 قاف نامہ - چراغ نامہ فن بحث افعال بین -

نسطعلی الطیر - تصنیف فرید الدین عطار تصوف بین
 انجم اللطالی شرح قصیدہ ملی - رضاح بین
 گلشن اسماء - تصنیف مولوی انور علی صاحب تصوف
 می با شینید - از مولوی محمد علی رفعت لغات
 اخلاق بین -
 قافز - بطبوعہ مطبع نظامی -
 انشاء فیض رسان -
 رقصات بیدل - تصنیف دراز بیدل -
 فیاض بوستان - مصنفہ منشی لایت حسین خان صاحب
 نظیر العجائب - مصنفہ زرقانیل فن انشا پر داری بین
 انشاء کھنیا لال - مصنفہ خلیفہ شاہ محمد صاحب فتویٰ -
 انشاء تمیز - مصنفہ منشی گل رانی صاحب تخلص تمیز
 انشاء نادر ہورام - مشہور کتاب ہے -

رقعات عالمگیری -
 رقعات قتیل مصنفہ مرزا محمد حسن قتیل -
 انشائیں - مصنفہ سید لاہوری -
 کلیات سہ نشر مرزا غالب - بیچ آہنگ -
 مسہر -
 ابو الفضل بہر سہ دفتر - مولوی ہادی علی نقوی
 نے معشی کیا -
 رقعات ابو الفضل - از تصنیفات ابو الفضل علانی
 مشہور کتاب ہے -
 رسالہ مطہرا - نشر ہے مشہور -
 حسن و عشق - مولفہ نعمت خان علی کتوالی حسن
 عشق میں -
 مزقہ قضا و قدر - مصنفہ منشی ظہیر الدین مرحوم -
 تاج المدین - نشر نگین تصنیف منشی الودین
 تسلیم سہوائی -
 مینا بازار - مولفہ ارادت خان واضح بہت
 خوشخط و معشی -
 پنج قوہ ظاہری کی تصنیفات سے ہے مع دو شرح -
 انشائیں بہار ہند تصنیف مولوی عبدالغزیز صاحب -
 انشائیں جامی - تصنیف مشہور مولانا جامی -
 انشائیں طاہرہ وحیدہ مشہور کتاب وزیر نوران سے ہے
 مصنفہ نامہ - حساب اور آداب و القاب میں -
 رقعات چمپی زارین - از تصنیف منشی چمپی زارین -
 توحیات کسری جلال الدین طبع طبیبانی کی
 تصنیف ہے -

سہ نشر ظہوری - مع مقدمات نشر یہ کتاب مشہور ہے
 امان اللہ حسینی - بلاغت و فصاحت میں مشہور ہے
 دستور الصبغیان - مدرس اطفال کے لیے مفید ہے
 رقعات نظامیہ - مشہور انشائیں -
 انشائیں نامہ - مع فرہنگ تصنیف راجکرن -
 ہفت صنایط - تصنیف علی نقی خان در اطفال
 کے لیے مفید ہے -
 گلزار ولایت تصنیف مولوی سید ولایت علی صاحب -
 رقوہ گلستان حکمت - باب ہفتم گلستان کو بطور رقعات
 کے مولوی عبدالغزیز صاحب کی روئے نے تصنیف کیا ہے -
 انشائیں عجیب - مشہور کتاب ہے -
 ظہیر الانشائیں - مصنفہ منشی ظہیر الدین مرحوم -
 انشائیں خرد و فروز منشی قمر الدین خان قواعد اردو -
 انشائیں فلاحی - تصنیف مولوی محمد فایز مرحوم -
 لذت الاقام - نشر تصنیف مولوی سید
 محمد علی موسوم دہلوی -
 کریم مترجم - ہر ایک شعر کے نیچے معنی اور لکے
 اردو میں ہیں -
 انشائیں صفدری - جس میں رقعات فارسی اور
 اویس کے مقابل اردو میں -
 انشائیں گلزار - مصنفہ مولوی مقبول احمد خاڑی
 رقعات حسن - جسکا نام ارتنگ فرہنگ ہے
 مصنفہ از حکیم محمد احسن صاحب -
 رقعات نامی - تصنیف مولوی حکیم الدین صاحب
 پینڈا شترچوک سکول -

